

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)
z 19. septembra 2006 *

Vo veci T-166/01,

Lucchini SpA, so sídlom v Brescii (Taliansko), v zastúpení: G. Vezzoli a G. Belotti,
advokáti,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Kreuzhitz a V. Di Bucci,
splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je zrušenie článku 1 rozhodnutia Komisie 2001/466/ESUO z 21. decembra 2000 v rozsahu, v akom vyhlasuje za nezlučiteľnú so spoločným trhom štátnu pomoc vo výške 13,5 miliardy ITL (6,98 milióna eur), ktorú Taliansko zamýšľa poskytnúť oceliarskemu podniku Lucchini SpA [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 163, 2001, s. 24),

* Jazyk konania: taliančina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(piata rozšírená komora),

v zložení: predsedníčka komory P. Lindh, sudcovia R. García-Valdecasas
a J. D. Cooke,
tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. marca 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Podľa článku 4 UO:

„So spoločným trhom uhlia a ocele sú nezlučiteľné, a teda za podmienok stanovených touto zmluvou sú v rámci Spoločenstva zakázané:

...

- c) dotácie alebo pomoc poskytnuté štátmi alebo špeciálne poplatky uložené týmito štátmi v akejkoľvek forme;

...“

A — *Kódex pomoci pre oceľarský priemysel*

- 2 S cieľom reagovať na požiadavky reštrukturalizácie oceľarskeho odvetvia Komisia vychádzajúc z článku 95 ESÚO zaviedla na začiatku 80. rokov režim Spoločenstva umožňujúci poskytovať štátnu pomoc oceľarskemu priemyslu v určitých taxatívne vymenovaných prípadoch. Tento režim bol viackrát menený s cieľom čeliť konjunkturálnym ťažkostiam oceľarskeho priemyslu. Rozhodnutia, ktoré boli v tejto súvislosti prijaté, sa všeobecne označujú ako „kódexy pomoci pre oceľarský priemysel“.
- 3 Rozhodnutie Komisie č. 2496/96/ESÚO z 18. decembra 1996 ustanovujúce pravidlá Spoločenstva pre poskytovanie štátnej pomoci v oceľarskom priemysle [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EŠ L 338, s. 42, ďalej len „kódex“) je v poradí šiestym kódexom pomoci pre oceľarský priemysel, aplikovateľným od 1. januára 1997 do 22. júla 2002. Tento kódex definuje podmienky, za akých je možné pomoc poskytnutú v oceľarskom priemysle, ktorú financuje štát, územné samosprávne celky, alebo ktorá je financovaná prostredníctvom štátnych zdrojov, pokladať za zlučiteľnú s riadnym fungovaním spoločného trhu.

4 Článok 1 kódexu stanovuje:

„1. Pomoc pre oceľiarsky priemysel financovaná členskými štátmi... možno považovať za pomoc Spoločenstva, a tým za zlučiteľnú s riadnym fungovaním spoločného trhu len vtedy, ak zodpovedá ustanoveniam článkov 2 až 5.

...

3. Pomoc podľa tohto rozhodnutia sa smie poskytnúť len v súlade s postupom upraveným v článku 6...“ [*neoficiálny preklad*]

5 Podľa článku 3 s nadpisom „Pomoc na ochranu životného prostredia“:

„Pomoc na ochranu životného prostredia možno považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom za podmienky, že rešpektuje pravidlá stanovené v rámci Spoločenstva pre štátnu pomoc na ochranu životného prostredia, ktoré sú obsiahnuté v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* C 72 z 10. marca 1994, v súlade s kritériami uplatnenia v oceľiarskom priemysle ESUO, definovanými v prílohe tohto rozhodnutia.“ [*neoficiálny preklad*]

- 6 V článku 6 s nadpisom „Konanie“ sa v odsekoch 1 a 2 vysvetľuje, že každá plánovaná pomoc alebo prevod verejných prostriedkov v prospech oceľiarskych podnikov musia byť oznámené Komisii, ktorá preskúma ich súlad so spoločným trhom. Podľa odseku 4 smú byť plánované opatrenia vykonané len so súhlasom Komisie, v súlade s podmienkami, ktoré stanoví.
- 7 Podľa článku 6 ods. 5 kódexu:

„Ak sa Komisia domnieva, že by určité finančné opatrenie mohlo byť štátnou pomocou v zmysle článku 1, alebo ak má pochybnosti, či je určitá pomoc v súlade s týmto rozhodnutím, informuje o tom dotknutý členský štát a vyzve dotknuté osoby, ako aj ostatné členské štáty, aby predložili svoje pripomienky. Ak Komisia po tom, čo dostala pripomienky a dala dotknutému členskému štátu možnosť vyjadriť sa k nim, zistí, že v danom prípade ide o pomoc, ktorá nie je v súlade s ustanoveniami tohto rozhodnutia, prijme najneskôr do troch mesiacov od prijatia informácií potrebných na posúdenie predmetnej pomoci rozhodnutie. Ak členský štát nevyhoví uvedenému rozhodnutiu, uplatnia sa ustanovenia článku 88 Zmluvy.“
[neoficiálny preklad]

B — Rámcové ustanovenia o pomoci pre životné prostredie

- 8 Rámcové ustanovenia Spoločenstva o štátnej pomoci na ochranu životného prostredia *[neoficiálny preklad]* (Ú. v. ES C 72, 1994, s. 3, ďalej len „rámec“), ktoré sa uplatňujú na Zmluvu ES, vo svojom bode 3 upresňujú, aké podmienky musia spĺňať finančné intervencie uskutočnené v prospech určitých podnikov z dôvodu ochrany životného prostredia, aby mohli byť schválené.

- 9 Bod 3.2 rámcových ustanovení sa týka pomoci na investície. V bode 3.2.1 sa uvádza:

„Pomoc na investície do... tovární a zařízení zameraná na zníženie alebo odstránenie znečistenia a neprípustného obťažovania alebo na prispôsobenie výrobných procesov na účely ochrany životného prostredia môže byť schválená v rámci obmedzení stanovených týmito rámcovými ustanoveniami. Oprávnené náklady musia byť striktne obmedzené na dodatočné investičné náklady nevyhnutné na naplnenie cieľov ochrany životného prostredia. Všeobecné investičné náklady, ktoré sa netýkajú ochrany životného prostredia, musia byť vyňaté. V prípade novej investície alebo výmeny nemôžu byť náklady základných investícií, určené len na vytvorenie alebo výmenu výrobnnej kapacity bez zlepšenia vplyvu na životné prostredie, zohľadnené. Takisto ak investíciu do existujúceho zariadenia vykonanú s cieľom zlepšiť ochranu životného prostredia sprevádza zvýšenie výrobnnej kapacity uvedeného zariadenia, musia byť oprávnené náklady primerané východiskovej kapacite uvedeného zariadenia. V každom prípade sa tieto rámcové ustanovenia nevzťahujú na pomoc zdanlivo určenú na opatrenia na ochranu životného prostredia, ktorá je v skutočnosti určená na všeobecné investície...“ *[neoficiálny preklad]*

- 10 Bod 3.2.3 rámcových ustanovení ďalej upresňuje, že pomoc na investície na účely ochrany životného prostredia môže byť schválená, len ak neprekračuje určité úrovne. Rozlišuje po prvé (bod 3.2.3.A) medzi pomocou poskytovanou podnikom nato, aby sa prispôbili novým záväzným normám, po druhé (bod 3.2.3.B) pomocou určenou na povzbudenia podnikov k tomu, aby išli nad rámec toho, čo im prikazujú záväzné normy, a po tretie (bod 3.2.3.C) pomocou v prípade neexistencie záväzných noriem.
- 11 V prvom prípade (A) môže byť pomoc na investície určená na splnenie nových záväzných noriem alebo iných právnych povinností, z ktorého vyplýva prispôsobenie tovární a zařízení týmto novým požiadavkám, schválená do maximálnej výšky 15 % hrubých oprávnených nákladov. Táto pomoc môže byť poskytnutá len pre továrne

a zariadenia, ktoré v čase nadobudnutia účinnosti nových noriem alebo povinností fungujú najmenej dva roky. Okrem toho je stanovené, že podnikom, ktoré pred prispôbením zariadení fungujúcich najmenej dva roky dajú prednosť novým zariadeniam, ktoré zodpovedajú novým normám, môže byť poskytnutá pomoc na časť investičných nákladov, ktoré neprekročia náklady, ktoré by vyplynuli z prispôbenia starých zariadení.

- 12 V druhom prípade (B) môže byť pomoc na investície, ktoré umožnia dosiahnutie oveľa vyššej úrovne ochrany životného prostredia, než akú ukladajú záväzné normy, schválená až do maximálnej výšky 30% hrubých oprávnených investičných nákladov. Upraveňuje sa, že „výška pomoci poskytnutej na prekročenie týchto noriem musí byť primeraná zlepšeniu životného prostredia, ktoré sa tým získalo, a investícii potrebnej na dosiahnutie tohto zlepšenia“ a že „ak nejaký plán predpokladá súčasne prispôbenie sa normám, aj ich prekročenie, musia byť oprávnené náklady zodpovedajúce každej z týchto kategórií rozdelené a musí sa uplatniť príslušná maximálna výška“.
- 13 V treťom prípade (C) môže byť na investície poskytnutá pomoc v rovnakej výške a za tých istých podmienok ako v druhom prípade.

C — Príloha kódexu

- 14 Príloha kódexu s nadpisom „Kritériá uplatnenia rámcových ustanovení... na oceliarsky priemysel“ [*neoficiálny preklad*] vo svojom úvode upresňuje, že Komisia

pre každé poskytnutie štátnej pomoci na ochranu životného prostredia stanoví podmienky a záruky potrebné na to, aby sa zabránilo tomu, že nové továrne a zariadenia budú predmetom všeobecných investícií pod zámienkou ochrany životného prostredia.

- 15 Táto príloha sa delí na dve časti. Prvá časť s nadpisom „Pomoc poskytnutá podnikom s cieľom umožniť im lepšie prispôsobenie existujúcich zariadení novým záväzným normám“ v písm. b) stanovuje:

„Podniky, ktoré dajú prednosť novým zariadeniam, ktoré zodpovedajú novým normám, pred prispôbením budov a zariadení, ktoré už fungujú najmenej dva roky, musia dodržať tieto podmienky.

...

- ii) Komisia analyzuje ekonomický a ekologický kontext, v ktorom bolo prijaté rozhodnutie o výmene tovární alebo zariadení. Na rozhodnutie o nových investíciách, ktoré by v každom prípade boli potrebné z ekonomických dôvodov alebo vzhľadom na vek tovární a zariadení, sa pomoc zásadne nevzťahuje. Aby bolo možné získať pomoc, musí byť zostávajúca životnosť existujúcich zariadení ešte dostatočne dlhá (najmenej 25 %).“ [*neoficiálny preklad*]

- 16 Druhá časť s nadpisom „Pomoc poskytnutá podnikom s cieľom povzbudiť ich k tomu, aby významným spôsobom prispeli k ochrane životného prostredia“ [*neoficiálny preklad*] stanovuje:

- „a) pokiaľ ide o podniky, ktoré by sa rozhodli uplatňovať prísnejšie normy, ako sú záväzné normy, investor bude musieť nielen dodržať ustanovenia [obsiahnuté] v písmene b) bode ii), ale aj preukázať, že sa jasne rozhodol pre uplatňovanie prísnejších noriem, ktoré si vyžadujú dodatočné investície, tzn. preukázať, že existovalo menej nákladné riešenie, ktoré by zodpovedalo novým ekologickým normám. V každom prípade sa najvyššia suma pomoci môže týkať len zlepšenia ochrany životného prostredia. Akákoľvek výhoda spojená so znížením výrobných nákladov, ktorá by znamenala zvýšenie ochrany životného prostredia v značnej miere, musí byť odpočítaná.
- b) Pokiaľ ide o podniky, ktoré v značnej miere prispievajú k zlepšeniu ochrany životného prostredia, musí byť dodržané nielen kritérium uvedené v [prvej časti v] písmene b) bode ii), ale musí byť odpočítaná každá výhoda spojená so znížením výrobných nákladov, ktorá prináša toto zlepšenie.
- c) Okrem vyššie uvedených kritérií budú investície, ktoré sú zamerané výlučne na ochranu životného prostredia, preskúmané s cieľom zistiť, či spĺňajú kritériá uvedené v rámcových ustanoveniach...“ [*neoficiálny preklad*]

Skutkové okolnosti

- 17 Žalobca, Lucchini SpA, je oceľiarsky podnik vyrábajúci výrobky uvedené v prílohe I Zmluvy ESUO.

A — Deklarácie týkajúce sa investícií do výroby

- 18 Dňa 10. decembra 1997, v súlade s rozhodnutím Komisie č. 3010/91/ESUO z 15. októbra 1991 o informáciách, ktoré majú podniky oceliarskeho priemyslu poskytovať o svojich investíciách [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 286, s. 20), predložili talianske orgány Komisii dve deklarácie týkajúce sa plánov investícií do výroby v továrni Piombino podniku Lucchini. Podľa listu talianskych orgánov z 18. júla 2000 sa tieto deklarácie týkali výmeny vysokej pece v zlievarni a tiež výmeny starých konvertorov v oceliarni.

B — Oznámenia týkajúce sa plánov investícií na ochranu životného prostredia

- 19 Listom zo 16. marca 1999 talianske orgány v zmysle článku 3 kódexu oznámili Komisii prvý plán pomoci na ochranu životného prostredia, ktorá mala byť poskytnutá spoločnosti Lucchini na investície v továrni Piombino (ďalej len „prvý plán pomoci“). Oznámené investície sa týkali činností na ochranu životného prostredia, ktoré pozostávali z výmeny alebo doplnenia zariadení na ochranu životného prostredia v koksárni, vysokej peci a v oceliarni, konkrétne zariadenia na odsávanie spalín z konvertorov v oceliarni.
- 20 Listom z 19. apríla 1999 si Komisia vyžiadala dodatočné informácie o pláne. V tomto liste na úvod pripomenula obsah ustanovení prvej časti prílohy kódexu písm. b) bodu ii), podľa ktorých na investície na ochranu životného prostredia uskutočnené v oceliarskom priemysle z ekonomických dôvodov alebo z dôvodu veku alebo opotrebovanosti existujúcich zariadení — ak je zostávajúca životnosť zariadení menšia ako 25 % — nemôže byť poskytnutá pomoc. V liste sa v tejto súvislosti od talianskych orgánov žiadalo, aby predložili nezávislú expertízu týkajúcu sa

zostávajúcej životnosti zariadení na ochranu životného prostredia, ktoré sa mali vymeniť, aby sa dalo určiť, či oznámené investície spĺňajú uvedenú požiadavku. V liste sa tiež od talianskych orgánov žiadalo, aby poskytli informácie o úrovni znečisťovania životného prostredia existujúcimi zariadeniami a o úrovni, ktorá mala byť dosiahnutá po vykonaní oznámených investícií, ako aj o úrovni znečisťovania podľa platných noriem.

- 21 Talianske orgány reagovali na žiadosť Komisie o poskytnutie informácií listom z 29. novembra 1999. Predložili jednak znalecký posudok z 30. septembra 1999 (ďalej len „znalecký posudok“), z ktorého vyplýva, že zostávajúca životnosť zariadení, ktoré sa majú vymeniť, je najmenej 25 %. Okrem toho talianske orgány predstavili prvý plán pomoci v mierne modifikovanej verzii, ktorá predovšetkým začlenila do prílohy porovnávacie tabuľky s údajmi o úrovniach znečisťovania, ktoré požadovala Komisia (tzn. o úrovni pred investíciami a po nich a o úrovni predpísanej záväznými normami) pre každý typ investície v koksárni, vysokej peci a oceľiarni.
- 22 Ďalším listom z 29. novembra 1999 talianske orgány v zmysle článku 3 kódexu oznámili Komisii druhý plán pomoci na ochranu životného prostredia pre spoločnosť Lucchini na investície v továrni Piombino (ďalej len „druhý plán pomoci“). Oznámené investície sa týkali dodatočných činností na ochranu životného prostredia v koksárni, ako aj v systéme privádzania a odvádzania vody, ktoré smerovali k ďalšiemu zníženiu znečisťujúcich emisií.
- 23 Dvoma listami zo 17. januára 2000 si Komisia vyžiadala dodatočné informácie o investíciách, ktorých sa týkali dva oznámené plány. Pokiaľ ide o prvý plán pomoci, Komisia požiadala talianske orgány, aby vysvetlili vzťah medzi investíciami na

ochranu životného prostredia oznámenými v tomto pláne a výrobnými investíciami týkajúcimi sa vysokej pece a oceliarne, ktoré boli predmetom deklarácií predložených v decembri 1997. Okrem iného Komisia žiadala o upresnenie výpočtov ušetrenej energie v súvislosti s jedným opatrením v oceliarni. Pokiaľ ide o druhý plán pomoci, Komisia si od talianskych orgánov vyžiadala presnejšie údaje o investíciách týkajúcich sa koksárne a systému privádzania a odvádzania vody, pokiaľ ide o predchádzajúce úrovne znečisťovania životného prostredia a úrovne znečisťovania vyplývajúce z plánovaných opatrení vo vzťahu k zákonným požiadavkám.

- 24 Dvoma listami z 15. februára 2000 talianske orgány reagovali na požiadavky Komisie týkajúce sa dvoch oznámených plánov pomoci tým, že jej zaslali požadované informácie, ako aj tabuľky s požadovanými údajmi o jednotlivých úrovniach znečisťovania životného prostredia.

C — Rozhodnutie začať preskúmovacie konanie podľa článku 6 ods. 5 kódexu a pripomienky talianskych orgánov

- 25 Listom z 26. apríla 2000 Komisia informovala talianske orgány o svojom rozhodnutí začať konanie podľa článku 6 ods. 5 kódexu vo veci dvoch oznámených plánov pomoci pre spoločnosť Lucchini v celkovej výške 13,5 miliardy talianskych lír (ITL) (10,7 miliardy ITL v rámci prvého plánu pomoci a 2,8 miliardy ITL v rámci druhého plánu pomoci) na investície v továrni Piombino v celkovej výške 190,9 miliardy ITL (152,5 miliardy ITL, pokiaľ ide o prvý plán pomoci a 38,4 miliardy ITL, pokiaľ ide o druhý plán pomoci). Rozhodnutie o začatí preskúmovacieho konania bolo uverejnené 1. júla 2000 (Ú. v. ES C 184, s. 2, ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“).

- 26 V tomto rozhodnutí sa predovšetkým zdôrazňovalo, že z prvého preskúmania predložených informácií vyplýva, že dané investície sa uskutočnili predovšetkým z ekonomických dôvodov, že aj keď oznámené investície neboli priamo spojené s novým výrobným zariadením, boli by potrebné na zabezpečenie zachovania, modernizáciu a rozšírenie výrobných zariadení alebo preto, aby umožnili reagovať na novú výrobnú kapacitu, a že talianske orgány neposkytli dôkaz o tom, že investície boli vykonané z dôvodov týkajúcich sa životného prostredia, a nie z ekonomických dôvodov. V rozhodnutí o začatí konania sa tiež zdôrazňovalo, že talianske orgány neposkytli dôkaz o tom, že pri výmene zariadení alebo vybavenia sa investor jasne rozhodol pre uplatňovanie prísnejších noriem, ktoré si vyžadujú dodatočné investície, z čoho by vyplývalo, že existovalo menej nákladné riešenie, ktoré by spĺňalo zákonné normy.
- 27 Okrem toho sa v rozhodnutí o začatí konania zdôrazňovalo, že nie je isté, že žiadna z oznámených investícií nemá vplyv na výrobu.
- 28 Listom z 18. júla 2000 talianske orgány reagovali na výhrady, ktoré Komisia vyjadrila v rozhodnutí o začatí konania, a potvrdili výlučne environmentálny, a nie ekonomický alebo výrobný účel oznámených investícií.

D — *Napadnuté rozhodnutie*

- 29 Dňa 21. decembra 2000 Komisia prijala rozhodnutie 2001/466/ESUO o štátnej pomoci, ktorú chce Taliansko poskytnúť oceliarskym podnikom Lucchini a Siderpotenza SpA [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 163, 2001, s. 24, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

30 Komisia svoje posúdenie pomoci vo vzťahu k článku 3 kódexu a k ustanoveniam, na ktoré tento článok odkazuje, t. j. k prílohe kódexu a rámcovým pravidlám, uzatvára jednak tak, že „oznámená pomoc pre podnik Lucchini... týkajúca sa koksárne, oceliarne a vysokej pece v celkovej hodnote 13,5 miliardy ITL nespadá pod pomoc pre životné prostredie, keďže talianske orgány nepreukázali, že investície neboli vykonané z ekonomických dôvodov“ [*neoficiálny preklad*]. Okrem toho sa domnieva, že „v každom prípade oznámená pomoc na základe vykonaného preskúmania a vo svetle detailných kritérií nespĺňa jednotlivé stanovené podmienky“ [*neoficiálny preklad*]. Konkrétne „oznámené náklady sa netýkajú len dodatočných nákladov potrebných na zlepšenie ochrany životného prostredia, zníženie nákladov nebolo odpočítané a v niektorých prípadoch zníženie úrovne znečisťovania neumožňuje domnievať sa, že zlepšenie je „značné““ [*neoficiálny preklad*].

31 V článku 1 napadnutého rozhodnutia sa preto uvádza:

„Štátna pomoc v celkovej výške 13,5 miliardy ITL (6,98 milióna eur), ktorú chce Taliansko poskytnúť podniku Lucchini... je nezlučiteľná so spoločným trhom.

Z toho dôvodu sa poskytnutie tejto pomoci neschvaľuje.“ [*neoficiálny preklad*]

Konanie a návrhy účastníkov konania

32 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 23. júla 2001 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

- 33 Žalobca požiadal Súd prvého stupňa, aby v rámci nariadenia dokazovania podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora ESÚO nariadil predloženie administratívneho spisu Komisie, predovšetkým v ňom obsiahnutých dokumentov a technických údajov, na základe ktorých Komisia vylúčila environmentálne zameranie oznámených investícií. Komisia postúpila spis Súd prvého stupňa s tým, že ho požiadala, aby spis nebol vložený do súdneho spisu, a teda ani postúpený žalobcovi, a podala v tejto súvislosti žiadosť o dôverné zaobchádzanie.
- 34 V nadväznosti na výmenu korešpondencie medzi Komisiou a Súdom prvého stupňa informovala Komisia listom zo 14. novembra 2002 Súd prvého stupňa, že administratívny spis neobsahuje žiaden iný technický údaj alebo posudok okrem tých, ktoré postúpili talianske orgány a ktoré predložil žalobca v prílohe k svojej žalobe.
- 35 Listom zo 7. februára 2003 sa žalobca vzdal svojej žiadosti o prístup k administratívne mu spisu.
- 36 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (piata rozšírená komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania.
- 37 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa, piata rozšírená komora v zložení: predsedníčka P. Lindh, sudcovia. R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi a M. E. Martins Ribeiro, položil, boli vypočuté na pojednávaní 18. marca 2004.

38 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil článok 1 napadnutého rozhodnutia,
- nariadil prípadné vykonanie znaleckého posudku na kategóriu investícií, ktoré boli oznámené Komisii, ktorý by sa preukázalo, že pôvodné zariadenia na ochranu životného prostredia mohli fungovať paralelne s novými výrobnými zariadeniami,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

39 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol žalobu,
- zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

40 Ústna časť konania sa skončila po pojednávaní 18. marca 2004. Keďže jeden člen komory sa nemohol zúčastniť porady po skončení svojho mandátu 3. mája 2006, v súlade s článkom 32 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa sa služobne najmladší sudca vzdal účasti na porade a porady Súdu prvého stupňa sa uskutočnili v zložení troch sudcov, ktorých podpisy sú uvedené v tomto rozsudku.

Právny stav

- 41 Žalobca na podporu svojej žaloby o neplatnosť napadnutého rozhodnutia uvádza tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod sa zakladá na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o normy, ktoré sa majú uplatniť na predmetnú vec, a na porušení zásady správneho úradného postupu. Druhý žalobný dôvod vyplýva z nesprávneho posúdenia Komisie, že oznámená pomoc je neoprávnená, z porušenia zásady zákazu diskriminácie, z presunu dôkazného bremena a z nedostatočného odôvodnenia. Tretí žalobný dôvod je založený na nesprávnom posúdení Komisie, pokiaľ ide o nesplnenie podmienok zlučiteľnosti stanovených platným právom, na porušení zásady zákazu diskriminácie, na presune dôkazného bremena, nedostatočnom odôvodnení a vnútornom protirečení odôvodnenia obsiahnutého v napadnutom rozhodnutí.

A — O prvom žalobnom dôvode založenom na omyle, pokiaľ ide o normy, ktoré sa vzťahujú na predmetnú vec, a na porušení zásady správneho úradného postupu

1. Tvrdenia účastníkov konania

- 42 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté na nesprávnom právom základe. Pripomína, že ako výnimku zo všeobecnej zásady zákazu dotácií alebo štátnej pomoci poskytnutej členskými štátmi, zakotvenej v článku 4 písm. c) UO, článok 3 kódexu stanovuje, že pomoc určená na ochranu životného prostredia môže byť za určitých podmienok schválená v súlade s prílohou kódexu a s rámcovými ustanoveniami. V tejto súvislosti žalobca rozlišuje tri druhy investícií, ktoré môžu členské štáty oznamovať Komisii: po prvé všeobecné investície a investície určené na zvyšovanie výrobných kapacít, na ktoré nemôže byť poskytnutá pomoc, keďže sú nezlučiteľné so spoločným trhom, a na ktoré sa vzťahuje príloha kódexu a bod 3.2.1 tretia veta a nasl. a bod 3.2.3 rámcových ustanovení; po druhé zmiešané investície, určené súčasne na zvýšenie výrobných kapacít a na ochranu životného prostredia,

pri ktorých majú vnútroštátne orgány povinnosť rozlišovať medzi nákladmi spojenými so zvýšením výrobných kapacít a nákladmi na ochranu životného prostredia, pretože pomoc môže byť poskytnutá len na investície s environmentálnym zameraním, pričom v tomto prípade je relevantným právnym rámcom príloha kódexu; po tretie investície výlučne zamerané na ochranu životného prostredia, na ktoré môže byť poskytnutá pomoc, ak spĺňajú podmienky stanovené v bode 3.2.1 prvej a druhej vete rámcových ustanovení, pričom ostatné ustanovenia rámcových ustanovení a prílohy kódexu sa nepoužijú.

- 43 Žalobca upresňuje, že toto triedenie neznamena, že investície, ktoré oznámili talianske orgány, nepatria do pôsobnosti kódexu. Podľa neho je v článku 3 kódexu použitý dvojitý odkaz, jednak na prílohu kódexu a jednak na rámcové ustanovenia, a tento odkaz nie je kumulatívny, ale alternatívny. Je preto logické domnievať sa, že príloha kódexu sa vzťahuje na všeobecné investície a zmiešané investície, zatiaľ čo na investície výlučne zamerané na ochranu životného prostredia sa vzťahujú len rámcové ustanovenia a pôsobnosť prílohy kódexu je vylúčená. Na podporu svojich tvrdení žalobca uvádza, že podľa úvodného odseku prílohy kódexu sa jeho ustanovenia použijú len v prípade, ak sa prekrýva pomoc na ochranu životného prostredia s pomocou pre všeobecné investície, a že podľa písmena c) druhej časti prílohy kódexu musí byť analýza týchto investícií vykonaná výlučne vo svetle dodatočných kritérií, ktoré sú obsiahnuté v rámcových ustanoveniach.
- 44 Aby žalobca preukázal, že bod 3.2.3 rámcových ustanovení sa nevzťahuje na investície výlučne zamerané na ochranu životného prostredia, tvrdí, že skutočnosť, že toto ustanovenie rozlišuje medzi pomocou určenou na to, aby sa podniky prispôbili novým záväzným normám, pomocou určenou na povzbudenie

podnikov k tomu, aby išli nad rámec toho, čo im prikazujú záväzné normy, a pomocou v prípade neexistencie záväzných noriem, vychádza výlučne z povoleného prahu intervencií a je relevantné len v prípade, ak sa žiada o schválenie pomoci pri prahovej hodnote intervencie medzi 16 % a 30 %. Ak je teda prahová hodnota intervencie značne nižšia ako bežná prahová hodnota 15 % — v predmetnej veci sa rovnala 7 % — nemá rozlišovanie v bode 3.2.3 praktický účinok a nie je potrebné vykonať ním predpísanú dodatočnú analýzu. Keď teda Komisia uplatnila na pomoc pre životné prostredie oznámenú v predmetnej veci bod 3.2.3 rámcových ustanovení, zmýlila si pravidlá týkajúce sa zlučiteľnosti pomoci, ktorými sú len pravidlá obsiahnuté v bode 3.2.1 rámcových ustanovení, s pravidlami o intenzite pomoci.

- 45 V dôsledku toho žalobca tvrdí, že vzhľadom na to, že oznámené investície mali výlučne environmentálne zameranie, mala Komisia napadnuté rozhodnutie založiť výhradne na ustanoveniach bodu 3.2.1 prvej a druhej vety rámcových ustanovení. Napadnuté rozhodnutie teda nemalo zohľadniť ustanovenia prílohy kódexu, ani bod 3.2.1 tretiu vetu a nasl. a bod 3.2.3 rámcových ustanovení.
- 46 Napokon žalobca tvrdí, že rozhodnutie Komisie neuplatniť príslušné ustanovenia rámcových ustanovení a uplatniť, okrem iného, prílohu kódexu, porušuje zásadu správneho úradného postupu.
- 47 Komisia tvrdí, že tento žalobný dôvod je absolútne nedôvodný. Žalobca totiž deformuje uplatniteľný právny rámec, keď ustanovenia relevantné v predmetnej veci, najmä prílohu kódexu, cituje len čiastočne a nesprávne. Okrem toho napadnuté rozhodnutie vychádza z príslušného právneho rámca, a preto ním vôbec nebola porušená zásada správneho úradného postupu.

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa

- ⁴⁸ V predmetnej veci bolo napadnuté rozhodnutie prijaté na základe článku 4 písm. c) UO pri zohľadnení pravidiel kódexu. Po preskúmaní oznámenej pomoci vo vzťahu k článku 3 kódexu a k ustanoveniam, na ktoré tento článok odkazuje, t. j. k prílohe kódexu a rámcovým ustanoveniam (pozri odôvodnenia č. 22 až č. 24 napadnutého rozhodnutia), dospela Komisia k záveru, že táto pomoc nespĺňa v nich stanovené podmienky schválenia pomoci pre životné prostredie v rámci Zmluvy ESUO. Táto pomoc preto bola nezlučiteľná so spoločným trhom a nemohla byť poskytnutá (pozri odôvodnenie č. 39 a článok 1 napadnutého rozhodnutia).
- ⁴⁹ Hneď na úvod je potrebné zdôrazniť, že odchylné od zásady zákazu zakotvenej v článku 4 písm. c) UO, podľa ktorého sa zakazujú dotácie alebo pomoc pre oceľiarske podniky v akejkoľvek forme, a na základe článku 95 UO definuje kódex podmienky, za akých je možné pomoc pre oceľiarsky priemysel, financovanú zo štátnych prostriedkov, považovať za zlučiteľnú s riadnym fungovaním spoločného trhu.
- ⁵⁰ Pomoc, na ktorú sa nevzťahuje kódex, teda spadá pod článok 4 písm. c) UO (rozsudky Súdu prvého stupňa z 24. októbra 1997, EISA/Komisia, T-239/94, Zb. s. II-1839, bod 72, a zo 16. decembra 1999, Acciaierie di Bolzano/Komisia, T-158/96, Zb. s. II-3927, bod 60). Zároveň treba kódex vykladať striktné, pretože predstavuje odchýlku od zásady zákazu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 21. júna 2001, Moccia Irme a i./Komisia, C-280/99 P až C-282/99 P, Zb. s. I-4717, bod 40, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. septembra 1997, UK Steel Association/Komisia, T-150/95, Zb. s. II-1433, bod 114).

- 51 Ďalej je namieste zdôrazniť, že článok 3 kódexu stanovuje, že pomoc na ochranu životného prostredia poskytnutú v oceliarskom sektore je možné považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom „pod podmienkou, že spĺňa pravidlá stanovené v [rámcových ustanoveniach] v súlade kritériami uplatnenia v oceliarskom priemysle ESUO, ktoré sú definované v prílohe [kódexu]“ [*neoficiálny preklad*].
- 52 To znamená, že pravidlá stanovené v rámcových ustanoveniach, ktoré sa uplatňujú v rámci Zmluvy ES, sa môžu preniesť na oceliarsky sektor, na ktorý sa vzťahuje Zmluva ESUO, ak spĺňajú kritériá uplatnenia zakotvené v prílohe kódexu. Nadpis tejto prílohy osobitne významne zdôrazňuje, že stanovuje „kritériá uplatnenia rámcových ustanovení Spoločenstva o štátnej pomoci na ochranu životného prostredia v oceliarskom priemysle“ [*neoficiálny preklad*]. Kódex preto nezakotvuje automatické uplatnenie rámcových ustanovení v oceliarskom sektore (rozsudok UK Steel Association/Komisia, už citovaný, bod 100), ale v prílohe určuje podmienky tohto uplatnenia.
- 53 Na základe článku 3 kódexu sa preto na predmetnú vec vzťahujú ustanovenia uvedené v prílohe kódexu a ustanovenia obsiahnuté v rámcových ustanoveniach za predpokladu, že sú v súlade s kritériami uplatnenia v oceliarskom sektore ESUO, definovanými v prílohe kódexu.
- 54 Príloha kódexu sa skladá z dvoch častí. Prvá sa týka pomoci určenej na to, aby podniky mohli lepšie prispôsobiť svoje existujúce zariadenia novým záväzným normám. Druhá časť sa týka pomoci určenej na povzbudenie podnikov k tomu, aby významnou mierou prispeli k ochrane životného prostredia. V tejto súvislosti z oznámení o plánoch pomoci, ktoré podali talianske orgány, z listov talianskych

orgánov z 15. februára 2000, ako aj z pripomienok talianskych orgánov z 18. júla 2000 k rozhodnutiu o začatí konania vyplýva, že oznámené investície mali povzbudiť žalobcu k tomu, aby významnou mierou prispel k ochrane životného prostredia a aby išiel nad rámec toho, čo mu ukladajú záväzné normy.

- 55 V pripomienkach talianskych orgánov k rozhodnutiu o začatí konania sa uvádzalo, že oznámená pomoc pre žalobcu sa týkala investícií, ktoré tento podnik uskutočnil „s cieľom zlepšiť ochranu životného prostredia vo vzťahu k výsledkom dosahovaným za predchádzajúceho stavu, ktoré boli inak v súlade s platnou legislatívou“.
- 56 V týchto pripomienkach sa tiež zdôrazňovalo, že výmena zariadení na ochranu životného prostredia týkajúcich sa vysokej pece a oceliarne „sa uskutočnila nezávisle od výmeny výrobných prostriedkov (vysokej pece a konvertora oceliarne) s jediným cieľom významne znížiť emisie v porovnaní s tým, čo vyžadovala platná legislatíva, ktorá bola už aj za predchádzajúcej situácie dodržaná“.
- 57 Okrem toho sa tiež v pripomienkach uvádzalo, že „spoločnosť Lucchini sa rozhodla pre značne vyššie úrovne ochrany životného prostredia nezávisle od investícií do výroby, ktoré by si neboli vyžiadali žiadne investície vo forme systému ochrany životného prostredia na dodržiavanie platných noriem o emisiách, a [že] sa preto všetky oznámené investície [musia] považovať za dodatočné“.
- 58 Žalobca preto nemohol byť príjemcom pomoci poskytnutej podľa prvej časti prílohy kódexu, ktorá sa týka „pomoci určenej na to, aby podniky mohli lepšie prispôsobiť existujúce zariadenia novým platným normám“. Takisto, ako správne potvrdzuje

Komisia, vzhľadom na to, že ide o pomoc určenú na povzbudenie žalobcu k tomu, aby významnou mierou prispel k ochrane životného prostredia a aby išiel nad rámec toho, čo mu ukladajú záväzné normy, sú relevantnými ustanoveniami v predmetnej veci ustanovenia uvedené v bodoch 3.2.1 a 3.2.3.B rámcových ustanovení, tak ako sú upresnené a prispôsobené pre oceľiarsky sektor ESUO v druhej časti prílohy kódexu.

59 Komisia preto oprávnene prijala napadnuté rozhodnutie na základe článku 4 písm. c) UO pri súčasnom zohľadnení článku 3 kódexu a ustanovení, na ktoré tento článok odkazuje, t. j. prílohy kódexu a rámcových ustanovení.

60 Po upresnení tohto kontextu nemožno súhlasiť so žiadnym tvrdením žalobcu.

61 Po prvé, téza žalobcu, podľa ktorej sa majú použiť rôzne ustanovenia v závislosti od toho, o ktorú z troch kategórií investícií, ktoré môžu byť oznámené ako pomoc, ide, nie je relevantná. Táto téza totiž odporuje zneniu článku 3 kódexu, ktorý zakotvuje kumulatívne uplatňovanie prílohy kódexu a rámcových ustanovení s vyššie uvedenými modalitami bez toho, aby sa v tomto štádiu rozlišovalo medzi jednotlivými typmi investícií. Nie je preto možné domnievať sa, že odkaz na prílohu kódexu a na rámcové ustanovenia, obsiahnutý v článku 3 kódexu, nie je kumulatívny, ale alternatívny.

62 Po druhé, tvrdenie žalobcu, že príloha kódexu sa nevzťahuje na investície s výlučne environmentálnym zameraním, nemá žiadnu oporu v práve. Ako už bolo vysvetlené vyššie, článok 3 stanovuje, že pomoc pre životné prostredie v oceľiarskom sektore ESUO musí byť v súlade tak s prílohou kódexu, ako aj s rámcovými ustanoveniami.

Rovnako ani úvod prílohy kódexu, podľa ktorého „Komisia pre každé poskytnutie štátnej pomoci na ochranu životného prostredia stanoví potrebné podmienky a záruky, aby sa zabránilo tomu, že nové továrne a zariadenia budú predmetom všeobecných investícií pod zámienkou ochrany životného prostredia“ [*neoficiálny preklad*], nemôže žalobca citovať na podporu svojho tvrdenia, že príloha kódexu sa nevzťahuje na pomoc s výlučne environmentálnym zameraním. Citovaný text totiž len zakotvuje povinnosť Komisie v prípade potreby preveriť, či investícia oznámená ako investícia s výlučne environmentálnym zameraním v skutočnosti neumožňuje dosiahnuť iné ciele, ktoré relevantné právne predpisy zakazujú. Oznámená pomoc, na ktorú sa vzťahuje Zmluva ESUO, preto plne podlieha tak kritériám rámcových ustanovení, ako aj kritériám stanoveným v prílohe kódexu.

- 63 Po tretie, ani tvrdenie žalobcu, že bod 3.2.3 rámcových ustanovení sa nevzťahuje na investície s výlučne environmentálnym zameraním, nemá žiadnu oporu v práve. Toto ustanovenie určuje kritériá zlučiteľnosti pomoci a stanovuje najvyššiu prípustnú intenzitu vzhľadom na cieľ sledovaný investíciami, čiže prispôsobenie sa novým záväzným normám (prípád A), povzbudenie k tomu, aby sa išlo nad rámec uvedených záväzných noriem (prípád B) alebo ochrana životného prostredia v prípade neexistencie záväzných noriem (prípád C). Skutočnosť uvádzaná žalobcom, že intenzita oznámenej pomoci je nižšia ako prahová hodnota intenzity 15 % uvedená v prípade A, neumožňuje vyvodiť záver, že prípad B, ktorý predpokladá prahovú hodnotu intenzity 30 %, neplatí. Oznámená pomoc totiž naďalej zostáva pomocou určenou na povzbudenie žalobcu k tomu, aby išiel nad rámec záväzných noriem, a musí byť preto preskúmaná v rámci ustanovení uvedených v bode 3.2.3.B rámcových ustanovení.
- 64 Z uvedených skutočností vyplýva, že v súlade s tým, čo je konštatované v napadnutom rozhodnutí, príslušný právny rámec na posúdenie predmetnej pomoci zahŕňa článok 3 kódexu a ustanovenia, na ktoré tento článok odkazuje, a síce prílohu kódexu a rámcové ustanovenia.

- 65 Výhrada založená na uplatnení nesprávneho právneho rámca a výhrada založená na porušení zásady správneho úradného postupu preto nie sú dôvodné a prvý žalobný dôvod musí byť ako celok zamietnutý.

B — O druhom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení Komisie, pokiaľ ide o neoprávnenosť oznámenej pomoci, porušení zásady zákazu diskriminácie, presune dôkazného bremena a nedostatočnom odôvodnení

1. *Tvrdenia účastníkov konania*

- 66 V tomto žalobnom dôvode žalobca spochybňuje posúdenie obsiahnuté v odôvodneniach č. 25 až č. 29, č. 35 a č. 39 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týka neoprávnenosti oznámenej pomoci.

- 67 Žalobca na úvod zdôrazňuje, že Komisia sa zmyľila, keď konštatovala, že talianske orgány nepreukázali, že cieľom oznámených investícií bolo zlepšenie ochrany životného prostredia. Komisia nesprávne presunula dôkazné bremeno na talianske orgány, keďže dôkazy, ktorých absencia mala určujúci význam pre napadnuté rozhodnutie, neboli nikdy od talianskych orgánov požadované. Na rozdiel od znaleckého posudku, ktorý talianske orgány predložili na žiadosť Komisie, si Komisia od talianskych orgánov nikdy formálne nevyžiadala dôkaz o tom, že cieľom oznámených investícií bolo zlepšenie životného prostredia, a to dokonca ani po tom, čo talianske orgány viackrát uviedli, že pomoc má environmentálny charakter. Len v prípade, že by bola predložená konkrétna žiadosť o vysvetlenie a dodatočné informácie a talianske orgány by na ňu nereagovali, by teda Komisia mohla dospieť

k záveru, že tieto orgány nepodložili svoje tvrdenia a nepredložili potrebné dôkazy, aby Komisia mohla posúdiť predmetný prípad (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdneho dvora z 29. septembra 1996, Francúzsko/Komisia, C-241/94, Zb. s. I-4551, body 36 a 37).

- 68 Komisia na tieto tvrdenia odpovedá tak, že žalobca neberie do úvahy povinnosť, ktorá vyplýva z druhej časti prílohy kódexu z písm. a) a ktorá spočíva v tom, že investor musí preukázať, že sa jasne rozhodol uplatňovať prísnejšie normy, ktoré si vyžadujú dodatočné investície. Táto povinnosť je daná obzvlášť prísnyim kontextom disciplíny v oblasti pomoci pre životné prostredie v sektore ESÚO. Okrem toho, aj keď žalobca správne odkazuje na bod 3.2.1 rámcových ustanovení, následne neposkytuje žiaden údaj o tom, že musel znášať dodatočné náklady, ktoré boli absolútne nevyhnuté na dosiahnutie ambicióznejších environmentálnych cieľov. Komisia preto tvrdí, že žalobcovi a talianskym orgánom prináležalo, aby preukázali, že podnik príjemca pomoci sa rozhodol uplatňovať prísnejšie normy na ochranu životného prostredia, ktoré si vyžiadali dodatočné investície, ďalej že oznámené investície neboli zamerané na výrobné ciele, že bolo technicky možné naďalej používať staré zariadenia na ochranu životného prostredia po ich prispôsobení novým výrobným zariadeniam a napokon, že podmienky schválenia boli splnené. Komisia v rozhodnutí o začatí konania konštatovala všetky tieto pochybnosti, čo členskému štátu, ako aj žalobcovi umožňovalo určiť, ktoré dôkazné prostriedky sa majú predložiť bez toho, aby bolo potrebné výslovne žiadať o predloženie špecifického znaleckého posudku.
- 69 Žalobca ďalej tvrdí, že Komisia sa mýlila, keď sa domnievala, že oznámené investície boli potrebné z dôvodu zastaranosti existujúcich zariadení na ochranu životného prostredia a neprispôsobiteľnosti týchto zariadení novým výrobným zariadeniam. Komisia dospela k záveru o starobe týchto zariadení bez toho, aby sa oprela o objektívne údaje a bez zohľadnenia zásady uvedenej v prílohe kódexu pre posudzovanie opotrebovanosti zariadení, pokiaľ ide o zostávajúcu životnosť zariadení. Komisia tiež nezohľadnila znalecký posudok z 30. septembra 1999, ktorý

jej talianske orgány zaslali na jej žiadosť a ktorý preukazoval, že zariadeniam na ochranu životného prostredia zostávala životnosť najmenej 25 %. Okrem toho bolo jasné, že staré zariadenia na ochranu životného prostredia boli z technického hľadiska plne spôsobilé znášať záťaž znečistenia vyplývajúcu z nových výrobných zariadení.

70 V tomto bode žalobca žiada Súd prvého stupňa, aby v rámci nariadenia vykonania dokazovania na základe článkov 65 a 66 rokovacieho poriadku a článku 25 Štatútu Súdneho dvora ESÚO nariadil vykonanie znaleckého posudku, ktorý by mal s cieľom preveriť zákonnosť napadnutého rozhodnutia preukázať, že staré zariadenia na ochranu životného prostredia mohli fungovať paralelne s novými výrobnými zariadeniami.

71 Komisia na toto tvrdenie odpovedá, že žalobca si zamieňa podmienku stanovenú v prvej časti prílohy kódexu v písmene b) bode ii), ktorá sa týka zostávajúcej životnosti existujúcich zariadení najmenej 25 %, so zastaranosťou zariadení, ktorá môže podnietiť podniky k ich výmene nezávisle od ich zostávajúcej životnosti. V predmetnej veci Komisia riadne zohľadnila znalecký posudok z 30. septembra 1999 a nespochybnila tvrdenia, podľa ktorých zariadeniam zostávala životnosť najmenej 25 %. Napadnuté rozhodnutie sa však nezakladalo na nesplnení tejto podmienky, ale na skutočnosti, že tieto zariadenia boli zastarané a že by boli v každom prípade vymenené v rámci realizovanej obnovy výrobných zariadení. Napadnuté rozhodnutie nepovažovalo za vierohodné, že by podnik mohol obnoviť všetky svoje výrobné zariadenia a súčasne naďalej používať všetky staré zariadenia na ochranu životného prostredia, ak neexistuje žiaden dôkaz na to, že toto riešenie je technicky možné.

72 V tejto súvislosti Komisia zdôrazňuje, že v liste talianskych orgánov z 15. februára 2000 sa uvádza, že o investíciách do výroby bolo rozhodnuté nie z dôvodu

opotrebovanosti zariadení, ale ich zastaranosti, pre ktorú už viac nespĺňali výrobné požiadavky. Okrem toho zo znaleckého posudku z 30. septembra 1999 vyplývalo, že environmentálne investície spočívali vo výmene, doplnení alebo úprave časti výrobných zariadení. V žiadnom okamihu správneho konania alebo súdneho konania pritom žalobca nebol schopný vysvetliť ekonomické uvažovanie a uvažovanie v kontexte výroby, ktoré by viedlo k opätovnému používaniu starých zariadení na ochranu životného prostredia, zatiaľ čo by výrobné zariadenia, ktorých sú tieto zariadenia na ochranu životného prostredia súčasťou, boli vymenené.

- 73 Pokiaľ ide o návrh žalobcu na nariadenie vykonania dokazovania, Komisia sa domnieva, že pre riešenie sporu nemá význam vzhľadom na to, že Súd prvého stupňa nemôže nahradiť Komisiu, keďže táto disponuje širokým rámcom voľnej úvahy, a zmeniť jej stanovisko (uznesenie predsedu štvrtej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa z 2. apríla 1998, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen a Hapag Lloyd/Komisia, T-86/96 R, Zb. s. II-641, bod 74).
- 74 Napokon žalobca uvádza, že úsudok Komisie obsiahnutý v odôvodnení č. 28 napadnutého rozhodnutia, že dané investície nie sú spôsobilými investíciami na účely poskytnutia pomoci, pretože daný podnik musel vykonať nové investície na ochranu životného prostredia z dôvodu umiestnenia prevádzkárne na území s vysokou hustotou obyvateľstva a tieto boli preto z ekonomického hľadiska neodmysliteľné, ak mal žalobca naďalej vykonávať svoju činnosť, je poznačený závažným omylom a je diskriminačný.
- 75 Podľa žalobcu tento úsudok nie je dôvodný, lebo žalobca nebol z právneho hľadiska povinný zanechať svoju činnosť v prípade, že by nevykonával environmentálne opatrenia, keďže v tom čase už dodržiaval platné právne predpisy na ochranu životného prostredia. Navyše, list talianskych orgánov z 15. februára 2000, v ktorom sa nachádzala informácia spomínaná Komisiou, bol vyložený nesprávne, keďže

z neho nevyplývalo, že v prípade nevykonania oznámených investícií by nebolo viac možné spolupôsobenie podniku s centrom Piombino, ale len to, že realizácia investícií na ochranu životného prostredia by mohla toto spolupôsobenie neskôr uľahčiť.

76 Žalobca sa ďalej pýta, či existujú aj iné prípady, v ktorých by bola použitá zásada, na ktorú sa Komisia odvoláva v odôvodnení č. 28 napadnutého rozhodnutia. Podľa žalobcu je jediným precedensom rozhodnutie Komisie 2000/66/ESUO z 28. októbra 1998 o pomoci, ktorú chce Taliansko poskytnúť oceliarskemu podniku Acciaierie di Bolzano SpA [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 23, 2000, s. 65). Tento prípad bol však rozhodnutý presne opačne ako prípad, o ktorom Komisia rozhodla v napadnutom rozhodnutí. Napadnuté rozhodnutie je preto poznačené závažnou nerovnosťou v zaobchádzaní v porovnaní s inými podobnými prípadmi.

77 Komisia na to reaguje tak, že žalobca si zamieňa zásady, ktoré sa vzťahujú na pomoc určenú na prispôsobenie existujúcich zariadení záväzným normám so zásadami, ktoré sa vzťahujú na pomoc zameranú na povzbudenie podnikov k tomu, aby išli nad rámec toho, čo im tieto normy ukladajú. V predmetnej veci neexistovala žiadna nová záväzná norma a preto rozhodujúcou skutočnosťou bolo to, že podnik bol vystavený veľmi silnému spoločenskému tlaku, ktorý ho nútil vykonať predmetné investície, ak mal byť naďalej spôsobilý vyrábať v továrni Piombino. Okrem toho rozhodnutie týkajúce sa Acciaierie di Bolzano nie je porovnateľné s predmetným prípadom, pretože v uvedenej veci daný podnik poskytol dôkaz o tom, že vykonal „oveľa väčšie investície“, než aké vyžadovali platné normy v oblasti životného prostredia.

78 Okrem toho žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie má vadu spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení, keďže Komisia v ňom neuviedla dôvody ani objektívne ukazovatele, ktoré ju priviedli k záveru, že oznámené investície súviseli s výrobou a netýkali sa ochrany životného prostredia. Napadnuté rozhodnutie sa tak obmedzilo na to, že spochybnilo environmentálny účel oznámených investícií, na ktorom trvali talianske orgány, a neodôvodnilo svoj nesúhlas ani neposkytlo žiadne technické údaje, ktoré by spochybnili znalecký posudok predložený talianskymi orgánmi, z ktorého vyplývala environmentálna povaha oznámených investícií.

V napadnutom rozhodnutí tiež neboli vysvetlené dôvody, pre ktoré by staré zariadenia na ochranu životného prostredia museli byť v každom prípade vymenené, ani dôvody, pre ktoré by tieto zariadenia neboli technicky kompatibilné s novými výrobnými zariadeniami. Napokon v napadnutom rozhodnutí nebolo uvedené, v čom boli odpovede talianskych orgánov nedostatočné. Keďže boli Komisii predložené dokumenty, nemohla ich nevziať do úvahy a mala sa k nim vyjadriť buď tak, že by prijala závery talianskych orgánov alebo by ich zamietla z technického hľadiska, tak ako to vyplýva z jej povinnosti zaujať stanovisko k výhradám a pripomienkam, ktoré predloží členský štát (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. júna 2000, Alzetta a i./Komisia, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až T-607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98, Zb. s. II-2319, bod 105).

- 79 Komisia tvrdí, že povinnosť odôvodnenia nie je absolútna a že nemá povinnosť vyjadriť sa ku všetkým skutkovým a právnym okolnostiam, na ktoré sa odvolávajú zúčastnené strany, ale musí len zohľadniť všetky skutočnosti relevantné pre daný prípad. Navyše nedokonalosť odôvodnenia nevedie vždy k zrušeniu, ak zvyšná časť odôvodnenia poskytuje dostatočný základ na prijatie aktu (rozsudok Súdneho dvora z 20. októbra 1987, Španielsko/Rada a Komisia, 119/86, Zb. s. 4121). V tejto súvislosti Komisia tvrdí, že jej nemožno vytýkať, že v predmetnom prípade neposkytla potrebné odôvodnenia týkajúce sa parametrov, ktoré nepatria do normatívneho rámca a skutočností, ktorých preukázanie neprináleží Komisii, ale členskému štátu a podniku príjemcovi pomoci. V každom prípade v rozhodnutí o začatí konania Komisia vyčerpávajúcim a podrobným spôsobom vysvetlila svoje výhrady a uviedla skutočnosti, ku ktorým mali talianske orgány a žalobca predložiť potrebné dôkazy, čo tieto neurobili.

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa

a) Úvodné úvahy

- 80 V rámci žaloby o neplatnosť podanej proti rozhodnutiu Komisie prijatému na základe Zmluvy ESUO článok 33 druhá veta UO stanovuje, že preskúmanie Súdom

prvého stupňa „sa nemôže týkať posúdenia situácie, ako vyplýva zo skutkových okolností alebo ekonomických súvislostí, na základe ktorých [je rozhodnutie prijaté], okrem prípadov, keď sa Komisii vyčíta, že zneužila svoju právomoc alebo závažným spôsobom porušila ustanovenia Zmluvy [ESUO] alebo akúkoľvek inú právnu normu, ktorá sa týka jej uplatňovania“.

- 81 Komisia v odôvodnení č. 24 napadnutého rozhodnutia usúdila, že predmetný prípad je potrebné posúdiť vo svetle kritérií, ktoré sú vyložené v druhej časti kódexu v písmene a), ktorá tiež odkazuje na kritériá vyložené v prvej časti prílohy kódexu v písmene b) bode ii). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v daných ustanoveniach sú zakotvené nasledujúce kritériá. Po prvé, ak sa podniky rozhodnú vymeniť svoje zariadenia, na tieto investície nemôže byť v zásade poskytnutá pomoc na ochranu životného prostredia, ak sú potrebné z ekonomických dôvodov alebo vzhľadom na vek zariadení. Zostávajúca životnosť existujúcich zariadení musí byť najmenej 25 % z celkovej životnosti. Po druhé, predmetné investície musia povzbudzovať daný podnik k tomu, aby „významnou mierou“ prispel k ochrane životného prostredia. Toto prispetie vo významnej miere sa môže konkretizovať tým, že investor preukáže, že sa jasne rozhodol pre uplatňovanie prísnejších noriem, ktoré si vyžadujú dodatočné náklady, tzn. že existovalo menej nákladné riešenie, ktoré spĺňalo nové ekologické normy.
- 82 Okrem toho bod 3.2.1 rámcových ustanovení zakotvuje zásadu, podľa ktorej „na pomoc zdanlivo určenú na opatrenia na ochranu životného prostredia, ktorá je však v skutočnosti určená na všeobecné investície“, sa nemôžu rámcové ustanovenia vzťahovať. Táto skutočnosť je teda súčasťou tej istej logiky aká je zakotvená v prvom kritériu uvedenom vyššie v prílohe kódexu.
- 83 Pokiaľ Komisia rozhodne o začatí formálneho prieskumného konania, je na členských štátoch a potenciálnom príjemcovi pomoci, aby uplatnili argumenty, ktorými sa snažia preukázať, že plánovaná pomoc zodpovedá výnimkám, ktoré sú

stanovené podľa Zmluvy, keďže predmetom tohto konania je práve to, aby boli Komisii objasnené všetky skutočnosti danej veci (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 20. marca 1984, Nemecko/Komisia, 84/82, Zb. s. 1451, bod 13).

- 84 Hoci je Komisia povinná jasne vyjadriť svoje pochybnosti o zlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom na začiatku formálneho konania, aby členský štát a dotknuté osoby mohli na ne čo najlepšie reagovať, faktom zostáva, že je na tom, kto pomoc poskytuje, a prípadne na jej príjemcovi, aby rozptýlili tieto pochybnosti a dokázali, že investícia spĺňa podmienky poskytnutia pomoci (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdneho dvora z 22. marca 2001, Francúzsko/Komisia, C-17/99, Zb. s. I-2481, body 41 a 45 až 49). Bolo teda na talianskych orgánoch a žalobcovi, aby dokázali, že predmetné investície boli spôsobilými investíciami na účely poskytnutia pomoci na ochranu životného prostredia, a najmä že sledovali environmentálny účel, ktorý vyžadujú rámcové ustanovenia a príloha kódexu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky Súdneho dvora zo 14. septembra 1994, Španielsko/Komisia, C-278/92 až C-280/92, Zb. s. I-4103, bod 49, a z 19. septembra 2002, Španielsko/Komisia, C-113/00, Zb. s. I-7601, bod 70).
- 85 V napadnutom rozhodnutí Komisia dospela k názoru, že investície na ochranu životného prostredia, ktoré uskutočnila spoločnosť Lucchini v koksárni, oceliarni a vo vysokých peciach, neboli spôsobilými investíciami na účely pomoci na ochranu životného prostredia, pretože sa realizovali ako podmienka alebo následok investícií, ktoré boli potrebné vo výrobe, a pretože talianske orgány nepreukázali, že tieto investície boli výsledkom zámerného rozhodnutia podniku zlepšiť ochranu životného prostredia (odôvodnenie č. 29). Na tieto účely sa Komisia opiera o tieto skutočnosti: uskutočnenie investícií vyplývalo z potreby zabezpečiť ďalšie vykonávanie činnosti na území s vysokou hustotou obyvateľstva (odôvodnenie č. 28) a keďže výmena výrobných zariadení bola potrebná vzhľadom na ich technickú zastaranosť, bolo ťažké pripustiť, že by staré zariadenia na ochranu životného prostredia mohli byť ponechané v danom stave a že by boli kompatibilné s novými výrobnými zariadeniami (odôvodnenia č. 26 a č. 29).

b) O otázke, či oznámené investície na ochranu životného prostredia mali za cieľ umožniť ďalší výkon činnosti podniku vzhľadom na to, že sa nachádza na území s vysokou hustotou obyvateľstva

86 V napadnutom rozhodnutí sa zdôrazňuje, že talianske orgány uviedli, že zlepšenie ochrany životného prostredia sa ukázalo ako nevyhnutné ešte pred plánovanou investíciou do modernizácie a racionalizácie výrobných zariadení vzhľadom na to, že továreň sa nachádza na území s vysokou hustotou obyvateľstva. Preto podľa napadnutého rozhodnutia Komisia nemohla dospieť k inému záveru ako k tomu, že „investície na ochranu životného prostredia boli potrebné na to, aby podniku umožnili pokračovať v jeho ekonomickej činnosti, a teda hlavným dôvodom investície bol dôvod ekonomickejší“ [*neoficiálny preklad*] (odôvodnenie č. 28).

87 Skutočnosť, že prevádzkárne žalobcu sa nachádzala na území s vysokou hustotou obyvateľstva, ho však nijako nezaväzovala k tomu, aby „z ekonomických dôvodov“ uskutočnil nové investície, keďže jedinou povinnosťou žalobcu bolo dodržiavať platné záväzné normy. A práve v tomto kontexte treba chápať tvrdenie talianskych orgánov, ktoré Komisii v rámci správneho konania tvrdili, že žalobca si želal ísť nad rámec záväzných noriem, aby tak umožnil „koexistenciu reality oceliarskeho priemyslu, a teda aj zamestnanosti, ktorá s ňou súvisí, so sprievodnou spoločenskou realitou“ (prvé oznámenie prvého plánu pomoci bod 9 prvý odsek). V tejto súvislosti je nesporné, že existujúce zariadenia v továrni Piombino spĺňali platné záväzné normy.

88 Z vôle žalobcu ísť nad rámec platných záväzných noriem tým, že významnou mierou prispeje k ochrane životného prostredia, aby tak reagoval na obavy populácie žijúcej v blízkosti jeho prevádzkárne, Komisia preto nemôže vyvodiť, že tieto „investície by boli v každom prípade nevyhnutné z ekonomických dôvodov“ [*neoficiálny preklad*] v zmysle ustanovení prvej časti prílohy kódexu písmena b) bodu ii).

89 Bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o údajnom porušení zásady zákazu diskriminácie vo vzťahu k vecí Acciaierie di Bolzano, je preto namieste konštatovať, že Komisia tým, že v odôvodnení č. 28 napadnutého rozhodnutia tvrdila, že vzhľadom na to, že továreň sa nachádza na území s vysokou hustotou obyvateľstva, boli investície na ochranu životného prostredia potrebné na to, aby žalobcovi umožnili pokračovať v jeho ekonomickej činnosti, a že preto hlavným dôvodom týchto investícií bol dôvod ekonomický, vychádzala nesprávne z kritéria, ktoré nie je na tieto účely aplikovateľné. Uvedené odôvodnenie má preto vadu spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení.

c) O otázke, či sa investície na ochranu životného prostredia uskutočnili ako podmienka alebo následok investícií, ktoré boli potrebné vo výrobe, o dôkazoch, ktoré poskytli talianske orgány a o možnosti menej nákladného riešenia

i) O investíciách v koksárni

— O otázke, či sa investície v koksárni uskutočnili ako podmienka alebo následok investícií, ktoré boli potrebné vo výrobe

90 Hneď na úvod je potrebné pripomenúť, že program investícií na modernizáciu a racionalizáciu výrobných zariadení realizovaný v továrni Piombino v roku 1997 sa týkal, ako je uvedené v bode 18 vyššie, jednak výmeny starej vysokej pece v zlievarni za novú (odôvodnenie č. 10), jednak výmeny starých konvertorov v oceliarni za nové (odôvodnenie č. 11). Opatrenia vo výrobe, o ktorých bola Komisia oboznámená listom z 10. decembra 1997 v rámci dvoch deklarácií talianskych orgánov v súvislosti s plánmi investícií realizovanými v tejto továrni, sa netýkali koksárne.

- 91 V rozhodnutí o začatí konania Komisia dospela k názoru, že nie je isté, či oznámené investície týkajúce sa koksárne — konkrétne nový systém prepravy uhlia na ekologickom páse, systém nakladania pecí, utesnenie pece prostredníctvom špeciálneho keramického letovania, nové brány komory na koks, dodatočná elektrická kabína a úprava systému nakladania batérie 27 pecí koksárne a ďalšie — boli investíciami zameranými výlučne na ochranu životného prostredia a či nemali vplyv na výrobný proces (pozri rozhodnutie o začatí konania, s. 9, ľavý stĺpec, tretí odsek druhá veta). Týmto názorom Komisia netvrdila, že dané investície boli zamerané na výmenu výrobných zariadení koksárne, v každom prípade však spochybnila ich výlučne environmentálny účel a absenciu ich vplyvov na výrobný proces.
- 92 Súd prvého stupňa sa však domnieva, že takéto uvažovanie nie je relevantné vzhľadom na uplatniteľný právny rámec, keďže príloha kódexu síce zakazuje pomoc pre investície, ktoré by boli v každom prípade nevyhnutné z ekonomických dôvodov alebo vzhľadom na vek zariadení, nezakazuje však pomoc na investície, ktoré môžu mať vplyv na výrobný proces. V takom prípade príloha kódexu vyžaduje totiž iba to, aby bola odpočítaná akákoľvek výhoda spojená so znížením výrobných nákladov. Na to, aby oznámené investície boli spôsobilými investíciami na poskytnutie pomoci pre životné prostredie, je teda potrebné iba to, aby slúžili výlučne na ochranu životného prostredia a na žiaden iný účel a aby nemali žiaden vplyv na výrobnú kapacitu. Investícia sledujúca environmentálny cieľ nemôže byť vyhlásená za nespôsobilú len z dôvodu, že môže mať vplyv na výrobu.
- 93 V každom prípade je potrebné zdôrazniť, že napadnuté rozhodnutie neprevzalo toto odôvodnenie, len sa obmedzilo na konštatovanie, že investície v koksárni — napokon, rovnako ako ostatné investície, ktoré talianske orgány oznámili, pokiaľ ide o žalobcu — sa realizovali ako podmienka alebo následok investícií potrebných vo výrobe. Toto odôvodnenie je možné upresniť na základe obsahu rozhodnutia o začatí konania, v ktorom sa uvádzalo, že aj keď oznámené investície neboli priamo

spojené s novým výrobným zariadením, boli potrebné na zabezpečenie trvácnosti investícií zameraných na modernizáciu a rozšírenie výrobných zariadení alebo na to, aby sa tieto prispôbili novej výrobnej kapacite (pozri rozhodnutie o začatí konania, s. 3, ľavý stĺpec, predposledný odsek druhá veta).

- 94 Súd prvého stupňa sa však domnieva, že napadnuté rozhodnutie sa mýlilo v tom, že investície v koksárni sa realizovali ako podmienka alebo následok investícií, ktoré boli potrebné vo výrobe. Z obsahu deklarácií talianskych orgánov o plánoch investícií realizovaných v továrni Piombino, už spomínaných, totiž vyplýva, že investície do výroby sa koksárne na rozdiel od vysokej pece a oceliarne netýkali. V tomto bode sa napadnuté rozhodnutie mýli, keďže koksáreň nebola predmetom investícií do výroby.
- 95 Navyše je potrebné zdôrazniť, že ak by napadnuté rozhodnutie a rozhodnutie o začatí konania mali byť vykladané tak, že investície do koksárne boli podmienkou alebo nevyhnutným následkom obnovy výrobných zariadení vo vysokej peci a v oceliarni, je nutné konštatovať, že v napadnutom rozhodnutí ani v rozhodnutí o začatí konania nie je žiadne vysvetlenie, ktoré by takýto záver odôvodňovalo, a napadnuté rozhodnutie by preto bolo vadné z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.
- 96 Napokon, ak by napadnuté rozhodnutie a rozhodnutie o začatí konania mali byť vykladané tak, že investície do koksárne boli podmienkou alebo nevyhnutným následkom obnovy výrobných zariadení všeobecne, je potrebné zdôrazniť, že počas celého správneho konania talianske orgány Komisii poskytovali detailné vysvetlenia týkajúce sa environmentálnej povahy jednotlivých investícií v koksárni, najmä pokiaľ ide o spôsob, akým mali tieto investície prispieť k zníženiu emisií plynu a prachu, a že zočí-voči týmto vysvetleniam sa Komisia nemohla obmedziť na to, že bude bez akéhokoľvek odôvodnenia tvrdiť, že investície v koksárni boli vykonané ako

podmienka alebo následok investícií potrebných vo výrobe. V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že podľa prílohy kódexu má Komisia na skúmanie štátnej pomoci na ochranu životného prostredia prizvať nezávislých znalcov, čo jej v tomto prípade mohlo pomôcť upresniť jej argumentáciu.

— O dôkazoch, ktoré poskytli talianske orgány

- 97 Súd prvého stupňa sa tiež domnieva, že konštatovanie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí, že talianske orgány nepredložili žiaden dôkaz, ktorým by preukázali, že investície na ochranu životného prostredia v koksárni zodpovedali zámernému rozhodnutiu podniku zlepšiť ochranu životného prostredia, je nesprávne. Z viacerých dokumentov, ktoré talianske orgány predložili v rámci správneho konania totiž vyplýva, že tieto orgány viackrát poskytli Komisii dôkazy, ktoré umožňujú identifikovať vôľu žalobcu prijať v koksárni prísnejšie ekologické normy než sú záväzné normy s cieľom významne prispieť k ochrane životného prostredia.
- 98 Oznámenia prvého a druhého plánu pomoci talianskymi orgánmi zo 16. marca a z 29. novembra 1999 obsahovali opis investícií plánovaných v koksárni (pozri listy zo 16. marca a z 29. novembra 1999, bod 9), ako aj vysvetlenie environmentálnych zlepšení, ktoré by mohli byť dosiahnuté v dôsledku týchto investícií (pozri list zo 16. marca 1999, bod 10, a list z 29. novembra 1999, bod 10).
- 99 Takisto na výslovnú žiadosť Komisie z 19. apríla 1999, aby jej bola oznámená úroveň znečisťovania životného prostredia aktuálne používanými zariadeniami, ako aj úroveň, ktorá by mala byť dosiahnutá po vykonaní oznámených investícií vo vzťahu k platným záväzným normám, talianske orgány poskytli požadované informácie

v prílohe listu z 29. novembra 1999. Táto príloha obsahovala tabuľku, v ktorej boli pre koksáreň a pre každú plánovanú investíciu v tomto zariadení podrobne rozpísané: po prvé úroveň znečisťujúcich emisií podľa záväzných noriem, po druhé úroveň znečisťujúcich emisií pri existujúcich zariadeniach a po tretie úroveň znečisťujúcich emisií, ktorá má byť dosiahnutá v dôsledku plánovaných investícií. Tieto údaje sú uvedené aj v rozhodnutí o začatí konania. Z tejto tabuľky vyplýva jednak to, že existujúce zariadenia v koksárni boli v súlade so záväznými normami z oblasti znečisťujúcich emisií a jednak to, že úroveň znečisťovania, ktorá mala byť dosiahnutá v dôsledku investícií, bola nižšia ako úroveň dosahovaná existujúcimi zariadeniami, a teda aj nižšia ako úroveň predpísaná záväznými normami.

- ¹⁰⁰ Okrem toho, v odpovedi na ďalšiu žiadosť Komisie z 19. apríla 1999, aby bola vykonaná nezávislá expertíza, ktorou by sa preukázalo, že oznámená pomoc nesúvisela s investíciami, ktoré by boli v každom prípade nevyhnutné z dôvodu veku zariadení, a že životnosť zariadení je ešte stále pomerne dlhá (najmenej 25 % podľa prílohy kódexu), talianske orgány zaslali znalecký posudok. V ňom sa dokazuje, že životnosť zariadení, ktorých sa týkala oznámená pomoc, je dlhšia ako 25 %. V tomto posudku sú tiež preskúmané všetky plánované práce, aby sa dalo určiť, aká je situácia pred investíciami a po nich. V rámci tohto preskúmania je jasne opísané, v čom spočíva každý zásah, a definuje sa zlepšenie, ktoré by malo nastať po realizovaní investícií.
- ¹⁰¹ Napokon, v odpovedi na ďalšiu žiadosť Komisie zo 17. januára 2000, aby jej bolo oznámené, aká úroveň znečisťovania životného prostredia vyplynie z investícií plánovaných v koksárni v rámci druhého plánu pomoci v porovnaní so záväznými normami a v porovnaní so skôr realizovanými investíciami, a tiež to, aký typ úprav bol vykonaný v každom zariadení, talianske orgány zaslali požadované informácie v liste z 15. februára 2000. V rozhodnutí o začatí konania („Vplyv investícií na životné prostredie“, tabuľka 1) sú pre jednotlivé investície plánované v koksárni uvedené: po prvé úroveň znečisťujúcich emisií podľa záväzných noriem; po druhé

úroveň znečisťujúcich emisií pred realizáciou investícií, ktorých sa týkal prvý plán pomoci; po tretie úroveň znečisťujúcich emisií dosiahnutá v dôsledku investícií, ktorých sa týkal prvý plán pomoci; a po štvrté úroveň znečisťujúcich emisií, ktorá by sa mala dosiahnuť po realizácii investícií oznámených v druhom pláne pomoci. Z uvedenej tabuľky vyplýva, že zníženie úrovne znečisťujúcich látok po druhom pláne v porovnaní so situáciou pred prvým plánom, predstavuje približne 25 %.

102 Komisia ani v rámci rozhodnutia o začatí konania ani v rámci napadnutého rozhodnutia pritom neuviedla argumenty, ktorými by vyvrátila dôkazy predložené talianskymi orgánmi, ktoré detailným a kvantifikovateľným spôsobom vysvetľovali jednotlivé zlepšenia ochrany životného prostredia, ktoré mali vyplývať z investícií plánovaných v koksárni.

103 Napadnuté rozhodnutie je preto nedostatočne odôvodnené v tom, že sa v ňom bez analýzy uvedených skutočností tvrdí, že talianske orgány neposkytli žiaden dôkaz o tom, že investície na ochranu životného prostredia v koksárni súviseli so zámerným rozhodnutím zlepšiť ochranu životného prostredia.

— O existencii menej nákladného riešenia

104 Pokiaľ ide o otázku, či existovalo menej nákladné riešenie alebo či mohli byť staré zariadenia na ochranu životného prostredia kompatibilné s „novými výrobnými zariadeniami“, stačí zdôrazniť, že investície do výroby, ktoré talianske orgány oznámili Komisii 10. decembra 1997, sa na rozdiel od vysokej pece a oceliarne koksárne netýkali.

105 Vzhľadom na neuskutočnenie investícií do výroby a na zostávajúcu životnosť starých zariadení koksárne na ochranu životného prostredia, ktorú potvrdil znalecký posudok predložený na žiadosť Komisie, ako aj vzhľadom na informácie talianskych orgánov predložené s cieľom porovnať úroveň znečisťovania životného prostredia pred realizáciou oznámených investícií a po nej, tieto orgány mohli oprávnenne tvrdiť, že zariadenia koksárne na ochranu životného prostredia môžu naďalej fungovať, a že teda predstavujú najmenej nákladné riešenie na dodržanie platných noriem na ochranu životného prostredia. Za týchto okolností bolo na Komisii, aby preukázala, že staré zariadenia na ochranu životného prostredia už nemohli fungovať.

106 Napadnuté rozhodnutie je preto nedostatočne odôvodnené v časti, v ktorej sa v ňom uvádza, že „nebol predložený žiaden dôkaz o tom, že by staré zariadenie mohli byť skutočne kompatibilné s novými výrobnými zariadeniami“ [*neoficiálny preklad*] (odôvodnenie č. 26 napadnutého rozhodnutia) alebo že „je ťažké pripustiť, že po výmene hlavného výrobného zariadenia z dôvodu jeho technickej zastaranosti by k nemu pripojené zariadenia na ochranu životného prostredia mohli naďalej normálne fungovať“ [*neoficiálny preklad*] (odôvodnenie č. 27).

— O otázke, či investície v koksárni umožňovali značné zlepšenie ochrany životného prostredia

107 V napadnutom rozhodnutí (odôvodnenie č. 35) sa zdôrazňuje, že environmentálne zlepšenia vyplývajúce z druhého plánu investícií oznámeného v novembri 1999 treba porovnávať so zlepšeniami na základe prvého plánu oznámeného v marci 1999, a nie s úrovňami, ktoré existovali pred realizáciou prvého plánu. V tomto ohľade sa v napadnutom rozhodnutí uvádza, že „talianske orgány neoznámili druhú časť investícií ako prílohu prvého oznámenia“ a že tieto orgány samy „za pôvodnú úroveň znečisťovania považovali úroveň dosiahnutú realizáciou investícií oznámených

v marci 1999“ [*neoficiálny preklad*]. Na základe toho sa v rozhodnutí dospelo k záveru, že zlepšenia získané v nadväznosti na druhý plán pomoci nie sú významné, z čoho vyplýva záver, že investície oznámené v druhom pláne pomoci nie sú spôsobilými investíciami na účely poskytnutia pomoci pre životné prostredie.

108 Toto tvrdenie nezodpovedá skutkovým okolnostiam. Je nesprávne tvrdiť, že talianske orgány neoznámili druhú časť investícií ako prílohu prvej časti, keďže prvý plán pomoci bol pôvodne oznámený 16. marca a predstavený 29. novembra 1999, spolu s druhým plánom pomoci. Tieto dva plány sú vnútorne prepojené. Ako prvý, tak aj druhý plán pomoci majú totiž za cieľ odstrániť uvoľňovanie uhoľného prachu a plynu. Aby sa vylúčilo uvoľňovanie prachu, oba tieto plány predpokladali zavedenie nových zariadení na ochranu životného prostredia, pokiaľ ide o stroj na zavážanie pece a zásobníka (opatrenie A.4 prvého plánu pomoci a opatrenie A.1 druhého plánu pomoci). Aby sa odstránilo uvoľňovanie plynu, oba plány tiež predpokladali zavedenie nových zariadení na ochranu životného prostredia v súvislosti s bránami koksovej komory (opatrenia A.6 až A.8 prvého plánu pomoci a opatrenia A.3 až A.6 druhého plánu pomoci).

109 Navyše, v odpovedi na otázky Komisie zo 17. januára 2000, ktoré sa týkali investícií plánovaných v koksárni v rámci druhého plánu pomoci talianske orgány v liste z 15. februára 2000 upresnili, že „opatrenie týkajúce sa koksárne, ktorého realizácia je súčasťou tohto plánu, je pokračovaním opatrenia, ktoré bolo oznámené prv (č. 145/99)“ a že hoci bolo o tomto opatrení rozhodnuté nezávisle a neskôr, „jeho cieľom je optimalizovať výsledky získané predchádzajúcimi opatreniami a ešte viac znížiť znečisťovanie vyplývajúce z emisií, ktoré sa nedajú odvieť“. Takisto v pripomienkach k rozhodnutiu o začatí konania talianske orgány zdôraznili, že „hoci boli opatrenia na ochranu životného prostredia v koksárni oznámené v dvoch etapách, realizovali sa v rámci jedného jediného programu; výsledkami, pokiaľ ide

o emisné hranice, ktoré sa majú porovnať s predchádzajúcou situáciou, sú preto výsledky uvedené po realizácii poslednej investície“ (list z 18. júla 2000, s. 5).

- 110 Okrem toho sa v napadnutom rozhodnutí nemôže tvrdiť, že talianske orgány za východiskovú úroveň znečisťovania pokladali úroveň dosiahnutú investíciami, ktoré boli oznámené v marci 1999, bez toho, aby sa zohľadnila skutočnosť, že keď tak talianske orgány urobili, len poskytli údaje, o ktoré ich Komisia požiadala. Talianske orgány totiž v liste z 15. februára 2000 predložili tabuľku s detailnými údajmi o úrovni znečisťujúcich emisií podľa záväzných noriem, o úrovni po realizácii prvého plánu a úrovni po realizácii druhého plánu, čím reagovali na žiadosť Komisie vyjadrenú v liste zo 17. januára 2000.
- 111 Napadnuté rozhodnutie má preto vadu spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení, keďže sa obmedzuje na konštatovanie, že výsledky investícií, pokiaľ ide o zlepšenie životného prostredia, získané v rámci druhého plánu pomoci, sa musia porovnávať s výsledkami získanými po realizácii prvého plánu pomoci a so situáciou pred realizáciou prvého plánu, a to bez toho, aby sa v ňom uvádzalo, aké úvahy viedli Komisiu k rozporu s dôvodmi uvádzanými talianskymi orgánmi v rámci správneho konania.

— Záver týkajúci sa koksárne

- 112 Z uvedených skutočností vyplýva, že pokiaľ ide o investície oznámené talianskymi orgánmi vo vzťahu ku koksárni, má napadnuté rozhodnutie vady z nasledujúcich dôvodov.
- 113 Po prvé, tvrdenie, že investície do životného prostredia boli realizované ako podmienka alebo následok investícií potrebných vo výrobe, je mylné, pokiaľ ide

o koksáreň, keďže talianske orgány vo vzťahu k tomuto zariadeniu neohlásili žiadne investície do výroby, a je podľa článku 15 UO nedostatočne odôvodnené, keďže z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé — berúc do úvahy vysvetlenie, ktoré v tejto veci poskytli talianske orgány — z akého titulu mohli byť investície týkajúce sa koksárne realizované ako podmienka alebo nevyhnutný následok obnovy výrobných zariadení vo vysokej peci a oceliarni alebo ako podmienka prípadne následok investícií do výroby všeobecne.

- 114 Po druhé, tvrdenie, že talianske orgány neposkytli žiaden dôkaz o tom, že investície na ochranu životného prostredia v koksárni súvisia so zámerným rozhodnutím zlepšiť ochranu životného prostredia, je vo vzťahu k článku 15 UO nedostatočne odôvodnené, keďže napadnuté rozhodnutie neskúma dôkazné prostriedky, ktoré k tejto otázke predložili talianske orgány v rámci správneho konania.
- 115 Po tretie, tvrdenia, že „nebol predložený žiaden dôkaz, že by staré zariadenie mohlo byť skutočne kompatibilné s novými výrobnými zariadeniami“ a že „je ťažké pripustiť, že by po výmene hlavného výrobného zariadenia z dôvodu jeho technickej zastaranosti mohli k nemu pripojené zariadenia na ochranu životného prostredia naďalej normálne fungovať“, sú vo vzťahu k článku 15 UO nedostatočne odôvodnené, keďže v napadnutom rozhodnutí sa neuvádzajú dôvody, pre ktoré by sa mali zamietnuť dôkazy, ktoré v tejto súvislosti predložili talianske orgány v rámci správneho konania.
- 116 Po štvrté a na záver, tvrdenie, že výsledky investícií, pokiaľ ide o zlepšenie životného prostredia, ktoré boli získané druhým plánom pomoci týkajúcim sa koksárne, treba porovnať s výsledkom získaným na základe prvého plánu a so situáciou pred realizáciou prvého plánu, je mylné, keďže Komisia neuvádza dôvody, pre ktoré

považovala za potrebné neprihliadnúť na informácie, ktoré jej v tejto súvislosti poskytli talianske orgány v rámci správneho konania.

ii) O investíciách vo vysokej peci a v oceliarni

- 117 Pokiaľ ide o investície, ktoré talianske orgány oznámili vo vzťahu k vysokej peci a oceliarni, nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že Komisia nesprávne konštatovala, že talianske orgány neposkytli dôkaz o tom, že investície boli výsledkom zámerného rozhodnutia podniku zlepšiť ochranu životného prostredia.
- 118 V skutočnosti na rozdiel od investícií týkajúcich sa koksárne, pri ktorých neexistovali nové výrobné zariadenia, nebolo možné preukázať absenciu ekonomických dôvodov, ktoré boli motívom investícií do zariadení vysokej pece a oceliarne na ochranu životného prostredia, a to v dôsledku zmien vykonaných v ich výrobných zariadeniach.
- 119 Samozrejme, je pravda, že talianske orgány Komisii rovnako ako v prípade koksárne poskytli dôkazy, ktoré preukazovali, že nové zariadenia na ochranu životného prostredia vo vysokej peci a v oceliarni zlepšujú ochranu životného prostredia. Konkrétne v oznámení prvého plánu pomoci, ktoré urobili talianske orgány 16. marca a 29. novembra 1999, sa nachádzal opis investícií plánovaných v týchto dvoch zariadeniach a vysvetlenie výhod, ktoré mohli byť v dôsledku týchto investícií dosiahnuté. Takisto v odpovedi na žiadosť Komisie z 19. apríla 1999, ktorá sa týkala úrovne znečisťovania životného prostredia existujúcimi zariadeniami a úrovne znečisťovania vyplývajúcej z plánovaných investícií v porovnaní s tým, čo vyžadujú platné záväzné normy, talianske orgány v liste z 29. novembra 1999 predložili dve tabuľky, v ktorých sa detailne uvádzali požadované informácie jednak pokiaľ ide

o vysokú pec, jednak o oceliareň. Z týchto tabuliek vyplývalo, že existujúce zariadenia v týchto dvoch zariadeniach sú tiež v súlade s úrovňami znečisťujúcich emisií podľa záväzných noriem, a že úroveň dosiahnutá po týchto opatreniach bola nižšia. Okrem toho v znaleckom posudku, ktorý predložili talianske orgány boli tiež preskúmané investície týkajúce sa vysokej pece a oceliarne s cieľom zistiť, aká bola situácia pred zásahom a po ňom, a podrobne sa v ňom uvádzalo, aké zlepšenie by malo byť dosiahnuté v dôsledku investícií plánovaných do vybavenia týchto dvoch zariadení.

120 Hoci je pravda, že tieto skutočnosti preukazujú vôľu žalobcu splňať prísnejšie ekologické normy a významnou mierou tak prispieť k ochrane životného prostredia, talianske orgány nepreukázali, že by oznámené investície týkajúce sa vysokej pece a oceliarne boli výsledkom zámerného rozhodnutia podniku zlepšiť ochranu životného prostredia a že nevyplývali z ekonomických dôvodov.

121 V napadnutom rozhodnutí Komisia jasne vysvetlila svoje pochybnosti o tom, či dôvody investícií oznámených v súvislosti s týmito zariadeniami boli environmentálnej alebo ekonomickej povahy, ako aj o nepredložení dôkazov v tejto súvislosti zo strany talianskych orgánov.

122 V napadnutom rozhodnutí sa na úvod zdôrazňovalo, že zásadný význam má poznanie dôvodov, pre ktoré sa investor rozhodol vykonať tieto investície, keďže príloha kódexu pomoci pre oceliarsky priemysel vylučuje investície vykonané z ekonomických dôvodov. Ďalej sa v rozhodnutí uvádzalo, že prvé preskúmanie predložených informácií vedie k záveru, že dané investície boli vykonané predovšetkým z ekonomických dôvodov.

- 123 V napadnutom rozhodnutí sa tiež zdôrazňovalo, že talianske orgány nepredložili dôkaz o tom, že investície boli vykonané z dôvodov ochrany životného prostredia, a nie z dôvodov ekonomických. V rozhodnutí sa okrem toho uvádzalo, že talianske orgány neposkytli dôkaz o tom, že v čase výmeny vybavenia alebo zariadenia sa investor jasne rozhodol pre uplatňovanie prísnejších noriem, ktoré si vyžiadali dodatočné investície, čo znamená, že existovalo menej nákladné riešenie, ktoré by splňalo zákonné normy.
- 124 Talianske orgány reagovali na výhrady vyjadrené v rozhodnutí o začatí konania listom z 18. júla 2000, v ktorom sa obmedzili na to, že opätovne potvrdili environmentálny, a nie ekonomický účel oznámených investícií týkajúcich sa vysokej pece a oceľiarne a neposkytli žiadne dodatočné vysvetlenie ani nepredložili dôkazy na podporu tohto tvrdenia.
- 125 Talianske orgány tvrdili, že „z upresnení uvedených vyššie jasne vyplýva, že oznámený plán investícií na ochranu životného prostredia sa realizoval s cieľom dosiahnuť značné zlepšenie ochrany životného prostredia nezávisle od investícií do výroby...“ a „že z toho, čo bolo uvedené vyššie, jasne vyplýva, že spoločnosť Lucchini sa rozhodla pre značne vyššiu úroveň ochrany životného prostredia nezávisle od investícií do výroby, ktoré nevyžadovali žiadne investície vo forme systémov ochrany životného prostredia na dodržiavanie platných noriem v oblasti emisií, a že preto všetky oznámené investície treba považovať za dodatočné“.
- 126 Tieto odpovede neboli sprevádzané dodatočnými údajmi, ktoré by preukazovali, že existovalo menej nákladné riešenie a že podnik sa jasne rozhodol pre uplatňovanie

prísnejších noriem, ktoré si vyžiadali dodatočné investície. Za takýchto okolností tieto tvrdenia nemôžu vyvrátiť pochybnosti, ktoré Komisia vyjadrila v rozhodnutí o začatí konania, pokiaľ ide o environmentálny, a nie ekonomický účel oznámených investícií týkajúcich sa predmetných dvoch zariadení.

127 Ďalej, pokiaľ ide o otázku, či existujúce zariadenia na ochranu životného prostredia boli alebo neboli kompatibilné s novými výrobnými zariadeniami, v napadnutom rozhodnutí sa zdôrazňuje, že talianske orgány nepredložili žiaden dôkaz na podporu tvrdenia, že staré zariadenia na ochranu životného prostredia by boli skutočne kompatibilné s novými výrobnými zariadeniami vzhľadom na to, že neboli zastarané a mohli byť naďalej používané s novými výrobnými zariadeniami a pritom by boli dodržané ekologické normy (odôvodnenia č. 25 a č. 26).

128 V rovnakom duchu sa v napadnutom rozhodnutí po prvé zdôrazňuje, že toto tvrdenie talianskych orgánov je dôveryhodné tým menej, že vzhľadom na vek zariadení — pochádzajú z rokov 1971 a 1978 — je ťažké pripustiť, že by zariadenia na ochranu životného prostredia mohli naďalej slúžiť paralelne s novými výrobnými zariadeniami, po druhé že znalecký posudok potvrdil, že zariadenia na ochranu životného prostredia majú životnosť, ktorá zodpovedá životnosti továrne, ktorej sú súčasťou, a po tretie, že vzhľadom na potrebu výmeny výrobných zariadení z dôvodu ich zastaranosti je ťažké pripustiť, že by k nim pripojené zariadenia na ochranu životného prostredia mohli naďalej normálne fungovať (odôvodnenie č. 27).

129 A ak by teda staré zariadenia na ochranu životného prostredia vo vysokej peci a oceliarni boli kompatibilné s novými výrobnými zariadeniami a umožňovali by tak

dodržiavanie platných záväzných noriem, boli by oznámené investície výsledkom zámerného rozhodnutia podniku zlepšiť ochranu životného prostredia, pretože by nevyhnutne išlo o dodatočné investície, ktoré by umožnili uplatňovanie ešte prísnejších noriem, než boli platné záväzné normy, ktoré už staré zariadenia spĺňali, je však nutné konštatovať, že talianske orgány nepredložili žiaden dôkaz o údajnej kompatibilite starých zariadení vysokej pece a oceliarne na ochranu životného prostredia s ich novými výrobnými zariadeniami. Za týchto okolností nebolo povinnosťou Komisie poskytnúť k tejto otázke doplňujúce odôvodnenie.

- ¹³⁰ Pokiaľ ide o výhradu žalobcu založenú na nedostatočnom odôvodnení posúdenia Komisie, že oznámené investície týkajúce sa vysokej pece a oceliarne nie sú spôsobilými investíciami, podľa judikatúry týkajúcej sa článku 253 ES, ktorú je možné použiť aj vo vzťahu k článku 15 UO, musí byť odôvodnenie požadované druhým spomínaným ustanovením prispôbené povahe predmetného aktu a musí byť z neho jednoznačne jasné uvažovanie orgánu, ktorý je autorom aktu, tak aby dotknuté osoby poznali dôvody prijatého opatrenia a súd mohol vykonať preskúmanie. Nevyžaduje sa, aby boli v odôvodnení špecifikované všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže to, či odôvodnenie určitého aktu spĺňa požiadavky článku 15 UO, treba posúdiť nielen vo vzťahu k jeho zneniu, ale aj vzhľadom na jeho kontext a všetky právne normy, ktoré upravujú danú problematiku (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63, a z 11. septembra 2003, Belgicko/Komisia, C-197/99 P, Zb. s. I-8461, bod 72).

- ¹³¹ Z citovaného obsahu rozhodnutia o začatí konania vyplýva, že Komisia detailne opísala svoje pochybnosti, pokiaľ ide o investície vykonané vo vysokej peči a v oceliarni. Vzhľadom na nedostatočné vysvetlenia talianskych orgánov sa teda v napadnutom rozhodnutí oprávnene dospelo k záveru, že talianske orgány nepreukázali, že investície do vysokej pece a oceliarne sa realizovali z dôvodov ochrany životného prostredia. Vzhľadom na to, že Taliansko nieslo dôkazné

bremeno, mohlo sa napadnuté rozhodnutie obmedziť na konštatovanie týchto nedostatočných vysvetlení.

132 Výhrada založená na nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o posúdenie Komisie týkajúce sa nespôsobilosti oznámených investícií vo vysokej peci a oceliarni, preto nie je dôvodná.

133 Napadnuté rozhodnutie teda nemá vadu, keď sa v ňom uvádza, že talianske orgány neposkytli dôkaz na podporu tvrdenia, že investície vykonané v zariadeniach vysokej pece a oceliarne na ochranu životného prostredia boli dôsledkom zámerného rozhodnutia žalobcu zlepšiť ochranu životného prostredia, a keď z toho vyvodzuje, že oznámená pomoc z tohto dôvodu nie je oprávnená.

d) Záver k druhému žalobnému dôvodu

134 Z uvedených skutočností vyplýva, že pokiaľ ide o investície na ochranu životného prostredia vo vysokej peci a v oceliarni, napriek tomu, že napadnuté rozhodnutie sa mylí v tom, že tieto investície boli potrebné z dôvodu, že továreň sa nachádza na území s vysokou hustotou obyvateľstva, neposkytnutie dôkazov zo strany talianskych orgánov, že existovalo zámerné rozhodnutie podniku prijímajúceho pomoc zlepšiť

životné prostredie, odôvodňuje záver napadnutého rozhodnutia, že oznámené investície týkajúce sa týchto dvoch zariadení neboli spôsobilými investíciami na účely pomoci na ochranu životného prostredia.

- 135 Naproti tomu, pokiaľ ide o environmentálne investície týkajúce sa koksárne, napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené a v niektorých častiach mylné.
- 136 Z toho vyplýva, že druhý žalobný dôvod je dôvodný, pokiaľ ide o koksáreň, a že je potrebné ho zamietnuť, pokiaľ ide o vysokú pec a oceliareň.

C — O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení Komisie, pokiaľ ide o nedodržanie podmienok zlučiteľnosti pomoci stanovených príslušnými právnymi predpismi, na porušení zásady zákazu diskriminácie, presune dôkazného bremena, nedostatočnom odôvodnení a vnútornom protirečení odôvodnenia napadnutého rozhodnutia

- 137 V rámci tretieho žalobného dôvodu žalobca spochybňuje dôvodnosť a motívy úvah uvedených v odôvodneniach č. 30 až č. 32 napadnutého rozhodnutia, ďalej prebratých v tretej vete odôvodnenia č. 39, a tvrdí, že sú poznačené nesprávnym posúdením skutkových okolností, chybným prisúdením dôkazného bremena, porušením zásady zákazu diskriminácie, nedostatočným odôvodnením a vnútorným protirečením odôvodnenia.

138 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že záver napadnutého rozhodnutia v odôvodnení č. 39 je taký, že pomoc oznámená talianskymi orgánmi nespĺňa všetky podmienky stanovené právnymi predpismi jednak preto, že „oznámené náklady sa netýkajú len dodatočných nákladov potrebných na zlepšenie životného prostredia“, a jednak preto, že „neboli odpočítané všetky výhody týkajúce sa nákladov“. Takisto v odôvodnení č. 32 Komisia uvádza, že „investičné náklady oznámené talianskymi orgánmi nepredstavujú len náklady výlučne spojené s ochranou životného prostredia“ [*neoficiálny preklad*] a že „náklady na zariadenia, ktoré môžu byť použité vo výrobe, neboli pomerne odpočítané“ [*neoficiálny preklad*]. Táto úvaha sa zakladá na odôvodneniach č. 30 a č. 31 napadnutého rozhodnutia, v ktorých Komisia odpovedá na argumenty, ktoré jej talianske orgány predložili v rámci svojich pripomienok k rozhodnutiu o začatí konania.

139 V rozsahu, v akom Súd prvého stupňa zamietá argumenty žalobcu smerujúce k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o pomoc týkajúcu sa vysokej pece a oceliarne, sú preto výhrady žalobcu týkajúce sa týchto dvoch zariadení, uvedené v treťom žalobnom dôvode, irelevantné. Dôvodnosť záveru Komisie o nespôsobilosti investícií týkajúcich sa oceliarne a vysokej pece na účely pomoci na ochranu životného prostredia, ktorý bol vysvetlený v odôvodneniach č. 25 až č. 29 napadnutého rozhodnutia, stačí na to, aby bolo možné konštatovať, že pokiaľ ide o tieto dve zariadenia, žaloba je nedôvodná, a nie je pritom potrebné preskúmať dôvodnosť tvrdení uvedených v treťom žalobnom dôvode.

140 Naproti tomu pokiaľ ide o pomoc týkajúcu sa koksárne, Súd prvého stupňa rozhodol, že druhý žalobný dôvod bol dôvodný, keďže napadnuté rozhodnutie sa v niektorých bodoch mýlilo a v niektorých bolo nedostatočne odôvodnené. Za týchto okolností sa Súd prvého stupňa domnieva, že Komisia nemôže na základe dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí a analyzovaných v rámci druhého žalobného dôvodu oprávnene dospieť k záveru, že investície na ochranu životného prostredia,

ktoré talianske orgány oznámili vo vzťahu ku koksárni, nie sú spôsobilými investíciami na účely pomoci pre životné prostredie.

- 141 Za týchto okolností Súd prvého stupňa nemôže preskúmať obsah tretieho žalobného dôvodu a otázku, či talianske orgány správne rozlíšili medzi nákladmi spojenými s investíciami do výroby a nákladmi spojenými s investíciami na ochranu životného prostredia. Toto rozlíšenie totiž možno vykonať až po tom, čo Komisia zanalyzuje oprávnenosť pomoci týkajúcej sa koksárne so zreteľom na zistenia Súdu prvého stupňa obsiahnuté v tomto rozsudku a vo svetle skutočností uvedených v bode 107 a nasl. vyššie rozhodne, či táto pomoc umožňuje významné zlepšenie ochrany životného prostredia alebo nie.
- 142 Aby mohli účastníci konania vyvodiť dôsledky z neplatnosti, o ktorej bolo rozhodnuté v rámci druhého žalobného dôvodu, a teda pokračovať v konaní v štádiu, v ktorom vznikla vada, tzn. v štádiu analýzy investícií na ochranu životného prostredia týkajúcich sa koksárne, Súd prvého stupňa sa domnieva, že nie je namieste preskúmať tvrdenia účastníkov konania uvádzané v rámci tretieho žalobného dôvodu, pokiaľ ide o rozlišovanie medzi nákladmi na výrobu a nákladmi na ochranu životného prostredia, ktorého predpokladom je, aby predmetná pomoc mala skutočne environmentálny účel v zmysle prílohy kódexu a rámcových ustanovení. Komisia si tak bude môcť vyjasniť otázky súvisiace s oprávnenosťou pomoci týkajúcej sa koksárne a prípadne požiadať talianske orgány, aby odpočítali náklady súvisiace s vplyvom na výrobu.
- 143 Z uvedených skutočností vyplýva, že argumenty uvedené v treťom žalobnom dôvode sú irelevantné, pokiaľ ide o vysokú pec a oceliarení, keďže dôvodnosť zistenia Komisie o neoprávnenosti pomoci týkajúcej sa týchto zariadení, objasnenej v odôvodneniach č. 25 až č. 29 napadnutého rozhodnutia, stačí na to, aby sa mohla konštatovať

zákonnosť napadnutého rozhodnutia v tomto bode, a nie je namieste preskúmať tretí žalobný dôvod, pokiaľ ide o koksáreň, vzhľadom na účinky neplatnosti, vyhlásenej Súdom prvého stupňa v rámci druhého žalobného dôvodu, na postup preskúmania pomoci týkajúcej sa tohto zariadenia.

D — O odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k výške pomoci, ktorá bola vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom

144 Je potrebné poznamenať, že chýbajúce alebo nedostatočné odôvodnenie spadá pod porušenie podstatných formálnych náležitostí v zmysle článku 33 UO a predstavuje žalobný dôvod vychádzajúci z verejného poriadku, ktorý musí súd Spoločenstva zohľadniť z úradnej povinnosti (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora z 20. februára 1997, Komisia/Daffix, C-166/95 P, Zb. s. I-983, bod 24, a Komisia/Sytraval a Brink's France, už citovaný, bod 67; rozsudky Súdu prvého stupňa z 21. marca 2001, Métropole télévision/Komisia, T-206/99, Zb. s. II-1057, bod 43, a z 22. júna 2005, CIS/Komisia, T-102/03, Zb. s. II-2357, bod 46).

145 Taktiež treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že z odôvodnenia individuálneho rozhodnutia vydaného v neprospech dotknutých subjektov musia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy orgánu, ktorý prijal rozhodnutie, tak aby dotknuté subjekty poznali dôvody prijatého aktu a príslušné súdne orgány mohli vykonať kontrolu (pozri analogicky rozsudok Komisia/Sytraval a Brink's France, už citovaný, bod 63; rozsudok Métropole télévision/Komisia, už citovaný, bod 44, a rozsudok CIS/Komisia, už citovaný, bod 47).

146 V napadnutom rozhodnutí sa v odôvodnení č. 39 konštatuje, že „oznámená pomoc v prospech spoločnosti Lucchini... na koksáreň, oceliáreň a vysokú pec v celkovej

výške 13,5 miliardy ITL nie je oprávnená na účely pomoci pre životné prostredie, pretože talianske orgány nepreukázali, že investície neboli realizované z ekonomických dôvodov“ [*neoficiálny preklad*]. Tento záver nadväzuje na odôvodnenie č. 29 napadnutého rozhodnutia, v ktorom Komisia vysvetľuje, že „pokiaľ ide o hlavné dôvody investícií, ktoré boli realizované... v koksárni, oceliarni a vysokej peci, domnieva sa, že talianske orgány nepreukázali tak, ako to vyžaduje príloha [kódexu], že daný podnik sa jasne rozhodol realizovať investície z dôvodov ochrany životného prostredia“ [*neoficiálny preklad*].

147 Z rozhodnutia o začatí konania (bod s nadpisom „Opis pomoci“), ako aj z odôvodnenia č. 6 napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že investície, ktoré vykonal žalobca a ktoré boli oznámené ako spôsobilé investície na účely pomoci pre životné prostredie, v celkovej výške 190,9 miliardy ITL, pre ktoré sa žiadala pomoc vo výške 13,5 miliardy ITL (tzn. intenzita pomoci 7 %), sa týkali týchto štyroch zariadení: koksárne, oceliarne, vysokej pece a vodovodnej a kanalizačnej siete.

148 Keďže odôvodnenia č. 29 a č. 39 napadnutého rozhodnutia sa nevzťahujú na zariadenie vodovodnej a kanalizačnej siete a zo žiadneho údaju v napadnutom rozhodnutí nemožno zistiť, prečo je štátna pomoc určená pre toto zariadenie nezlučiteľná so spoločným trhom, je nutné dospieť k záveru, že napadnuté rozhodnutie nie je podľa článku 15 UO odôvodnené, pokiaľ ide o výšku pomoci, ktorá bola vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

149 Z rozhodnutia o začatí konania (bod s nadpisom „Opis pomoci“) vyplýva, že výška investícií súvisiacich s vodovodnou a kanalizačnou sieťou bola 19,7 miliardy ITL, a v dôsledku toho sa žiadalo o pomoc pre toto zariadenie vo výške 1,38 miliardy ITL.

150 Článok 1 napadnutého rozhodnutia preto treba zrušiť v rozsahu, v akom do vyhlásenia o nezlučiteľnosti štátnej pomoci v prospech žalobcu so spoločným trhom zahŕňa sumu 1,38 miliardy ITL, ktorá zodpovedala oznámeným investíciám týkajúcim sa vodovodnej a kanalizačnej siete.

E — Všeobecný záver

151 Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že je namieste zamietnuť žalobu v časti týkajúcej sa investícií na ochranu životného prostredia vo vysokej peci a v oceliarni.

152 Pokiaľ ide o pomoc týkajúcu sa koksárne, Súd prvého stupňa vyhovel druhému žalobnému dôvodu a napadnuté rozhodnutie preto musí byť zrušené v časti týkajúcej sa investícií na ochranu životného prostredia v koksárni.

153 Napadnuté rozhodnutie tiež musí byť zrušené v časti týkajúcej sa investícií na ochranu životného prostredia, ktoré súvisia s vodovodnou a kanalizačnou sieťou, keďže zo žiadneho údaju v rozhodnutí nie je jasné, prečo je štátna pomoc určená pre toto zriadenie nezlučiteľná so spoločným trhom.

154 Článok 1 napadnutého rozhodnutia preto musí byť zrušený v rozsahu, v akom do vyhlásenia o nezlučiteľnosti štátnej pomoci pre žalobcu so spoločným trhom zahŕňa

sumu 2,7 miliardy ITL, ktorá zodpovedala oznámeným investíciám v koksárni, a sumu 1,38 miliardy ITL, ktorá zodpovedala oznámeným investíciám týkajúcim sa vodovodnej a kanalizačnej siete.

O trovách

- 155 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku však môže Súd prvého stupňa rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania.
- 156 V predmetnej veci bolo žalobe čiastočne vyhovené. Súd prvého stupňa sa domnieva, že za predmetných okolností je spravodlivé rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša polovicu trov konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Článok 1 rozhodnutia Komisie 2001/466/ESUO z 21. decembra 2000 o štátnej pomoci, ktorú chce Taliansko poskytnúť oceliarskym podnikom

Lucchini SpA a Siderpotenza SpA sa zrušuje v rozsahu, v akom do štátnej pomoci poskytnutej podniku Lucchini SpA, ktorá bola vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom, zahŕňa sumu 2,7 miliardy ITL (1,396 milióna eur) a 1,38 miliardy ITL (713 550 eur), ktoré zodpovedajú investíciám na ochranu životného prostredia, ktoré talianske orgány oznámili vo vzťahu ku koksárni a vodovodnej a kanalizačnej sieti.

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

3. Každý z účastníkov konania znáša polovicu trov konania.

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 19. septembra 2006.

Tajomník

Predsedníčka komory

E. Coulon

P. Lindh

Obsah

Právny rámec	II - 2881
A — Kódex pomoci pre oceľiarsky priemysel	II - 2882
B — Rámcové ustanovenia o pomoci pre životné prostredie	II - 2884
C — Príloha kódexu	II - 2886
Skutkové okolnosti	II - 2888
A — Deklarácie týkajúce sa investícií do výroby	II - 2889
B — Oznámenia týkajúce sa plánov investícií na ochranu životného prostredia	II - 2889
C — Rozhodnutie začať preskúmovacie konanie podľa článku 6 ods. 5 kódexu a pripomienky talianskych orgánov	II - 2891
D — Napadnuté rozhodnutie	II - 2892
Konanie a návrhy účastníkov konania	II - 2893
Právny stav	II - 2896
A — O prvom žalobnom dôvode založenom na omyle, pokiaľ ide o normy, ktoré sa vzťahujú na predmetnú vec, a na porušení zásady správneho úradného postupu	II - 2896
1. Tvrdenia účastníkov konania	II - 2896
2. Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2899
B — O druhom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení Komisie, pokiaľ ide o neoprávnenosť oznámenej pomoci, porušení zásady zákazu diskriminácie, presune dôkazného bremena a nedostatočnom odôvodnení	II - 2904
1. Tvrdenia účastníkov konania	II - 2904

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 2909
a) Úvodné úvahy	II - 2909
b) O otázke, či oznámené investície na ochranu životného prostredia mali za cieľ umožniť ďalší výkon činnosti podniku vzhľadom na to, že sa nachádza na území s vysokou hustotou obyvateľstva	II - 2912
c) O otázke, či sa investície na ochranu životného prostredia uskutočnili ako podmienka alebo následok investícií, ktoré boli potrebné vo výrobe, o dôkazoch, ktoré poskytli talianske orgány a o možnosti menej nákladného riešenia	II - 2913
i) O investíciách v koksárni	II - 2913
— O otázke, či sa investície v koksárni uskutočnili ako podmienka alebo následok investícií, ktoré boli potrebné vo výrobe	II - 2913
— O dôkazoch, ktoré poskytli talianske orgány	II - 2916
— O existencii menej nákladného riešenia	II - 2918
— O otázke, či investície v koksárni umožňovali značné zlepšenie ochrany životného prostredia	II - 2919
— Záver týkajúci sa koksárne	II - 2921
ii) O investíciách vo vysokej peci a v oceliarni	II - 2923
d) Záver k druhému žalobnému dôvodu	II - 2928
C — O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení Komisie, pokiaľ ide o nedodržanie podmienok zlučiteľnosti pomoci stanovených príslušnými právnymi predpismi, na porušení zásady zákazu diskriminácie, presune dôkazného bremena, nedostatočnom odôvodnení a vnútornom protičerčení odôvodnenia napadnutého rozhodnutia	II - 2929
D — O odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k výške pomoci, ktorá bola vyhlásená za nezlučiteľnú so spoločným trhom	II - 2932
E — Všeobecný záver	II - 2934
O trovách	II - 2935